Stezice 1998

Osnovna šola Bistrica

Dragi učenci!

Naša šola je sprejeta v mrežo zdravih šol.

Z zdravo šolo želimo promovirati zdravje, zato smo pripravljeni spreminjati sebe in okolje v korist zdravja.

Želimo si šolo, ki bo skrbela za zdrav razvoj in odraščanje otrok, kjer vladajo dobri medsebojni odnosi, kjer se učenci učijo na prijeten in sproščen način, kjer se veliko smejijo, skratka, kamor vsi radi hodijo.

Sestavili smo že šolski projektni tim, v katerem so predstavniki učiteljev, učencev, staršev in krajevne skupnosti, zdravnica, zobozdravnica in šolska svetovalna delavca.

Da bomo dosegli cilje, ki jih zastavlja zdrava šola, se bomo morali vsi še veliko naučiti, predvsem poiskati v nas in v drugih tisto najboljše.

Ravnateljica:
Marija Klofutar

PRVI ŠOLSKI DAN

Zelo sem se veselila prvega šolskega dne. Vedela sem, da bom tam spoznala veliko novih prijateljev. Tisto jutro me je bilo malo strah. Z mamico sva stopili v šolo in tam je bilo že polno otrok. Gospa Breda Jurkovič nas je poklicala v razred. Povedala nam je nekaj o sebi in o šoli, nato pa smo za posladek dobili indijančke.

NINA KLEMENČIČ

Prvi šolski dan sem komaj čakal, da nas učiteljica popelje v učilnico. Na tabli je pisalo "pozdravljeni prvošolčki". Ko smo se posedli v klopi, smo se sladkali z indijančkom in sokom. Od veselja sem imel cel dan širok nasmeh. Vse te lepe trenutke je mamica zabeležila s fotoaparatom.

ROK PODAKAR, 1.a

V šolo hodim rad. Imamo dobro učiteljico. Veliko nas je že naučila, poznamo že celo abecedo in števila od ena do pet. V šoli smo se že naučili brati. Učiteljica nam vedno pomaga, kadar ne znamo naloge. Zelo jo imamo radi.

POGAČNIK ANDREJ, 1.a

Ko sem prvič prišel v šolo, sem spoznal nove sošolce. Učimo se skupaj. Pišemo, beremo, spoznavamo naravo in telovadimo. Vsak dan zvemo kaj novega in zanimivega. Kadar smo pridni, se lahko igramo, najrajši z lego kockami. Zjutraj komaj čakam, da grem spet v šolo.

MATIC, 1.A

Naša učiteljica je prijazna in dobra. Veliko nas nauči. Tudi pri telovadbi nas veliko nauči. Rada nam pomaga. Če nagajamo, je huda. Naučila nas je pisati in brati.

Prvi dan smo se pogostili z indijanči in sokom in se pogovarjali. Ko sem prišla v razred, sem spoznala sošolce in sošolke. Rada imam telovadbo. Rada tudi berem in pišem.

ŠPELA ROBLEK

Moja učiteljica je Breda. Zelo lepo poje. Moja učiteljica rada riše. Naučila nas je brati iz berila. Naročila nam je, da moramo redno delati domače naloge. Je prijazna in dobre volje.

NEŽA

V šoli se počutim zelo dobro zato, ker me ne boli glava.

MARTINA LAH, 1.b

ŠOLSKA MALICA

V šoli rad jem malico zato, ker mi je zelo dobra. Najbolj mi je všeč, ker je veliko takih stvari, ki jih rad jem. Najraje imam pizzo, evrokrem, puding in sladice. Dobimo pa tudi kaj dobrega za popiti. Včasih komaj čakam, da je tisti trenutek, ko je malica. Če kaj ostane, pa vzamem kar dvakrat. Zelo bi bil vesel, če bi malica ostala taka kot je.

TONI ŽEPIČ, 3.c

Šolska malica mi je všeč, še posebej pa pizza. Nimam nobenih pripomb. Meni je zelo všeč, ker je hrana, ki jo rada jem, še posebaj enolončnica.

MARTINA LAVRIČ, 4.b

Zelo rada sem rediteljica, da prva izvem, kaj je za malico. Najraje imam pizzo, ki diši slastno in dobro. Ko pizzo prinesejo v razred, vsi takoj planemo po njej, da na koncu nič več ne ostane.

KATARINA MANDIČ, 4.b

Kuharice za vse v šoli pripravijo malico. Moja najljubša malica je puding in pizza. Ko je konec ure, pospravimo knjige in si umijemo roke. Reditelji gredo po malico. Ko se malica razdeli, sedemo na svoje prostore in pojemo malico. Po malici se gremo kakšne igre, najraje se gremo leve.

PETER ROTAR. 4.b

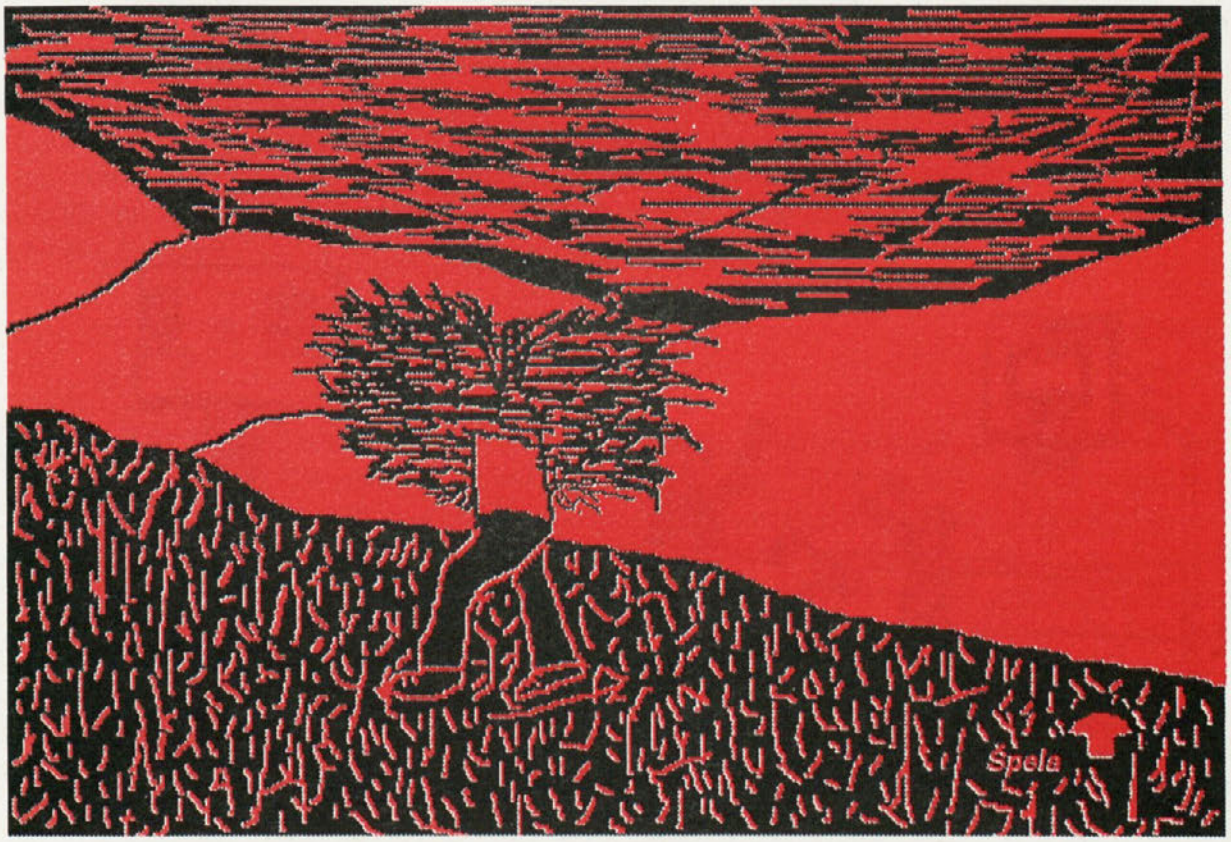

KADAR JAZ KUHAM

Kadar jaz kuham, se kuha cela kuhinja, jaz in še pol dnevne sobe. Ves sem moker od vode, ves bel od moke in potem še ves pocast od testa. Po teh smešnih in nerodnih opisih sem še zmeraj relativno dober kuhar. Znam skuhati zelenjavno juho, narediti potico in skuhati čaj. Poleg teh jedi znam narediti tudi izvrstne sadne kupe.

Moja najljubša jed so špageti na bolonjski način.

JAKOB JUKIČ, 5.r

Kadar jaz kuham, moram imeti mir in, da nikogar ni doma, ker če je doma mami, mi potem vedno pravi: "Ja, Ana, malo pazi, da ne bo vse poškropljeno in da bo dobro kosilo!" A, ker imam jaz najraje zelenjavne jedi, tudi kuham takšne stvari. Moja sestra pa zelenjave ne mara, zato ji mora potem mami skuhati nekaj drugega. Ko pa je kosilo pripravljeno, pa vsi sedemo za mizo in pokosimo. Po kosilu moram jaz še vse zložiti v pomivalni stroj, ko pa je pomito, moram še vse zložiti v omare. Sestro pa bom skušala prepričati, da bo jedla zelenjavo.

ANA BRLEK, 5.a

INTERESNE DEJAVNOSTI

Zelo rad se ukvarjam s športom. Najraje skačem. Spomladi se najraje rolam. S prijatelji skačemo z rolarji. Z rolarji preskakujemo ovire. Z rolarji se vozimo, kjer je možno, tudi čez stopnice. S prijatelji radi kolesarimo. S starši vzamemo kolesa in se odpravimo na potep. Ko pridem domov, vzamem kolo BMX in se odpravimo na razne makadamske poti. Poleti odidemo na morje. Na morju rad plavam ter se potapljam. Pri potapljanju vidim razne vrste rib. Zelo rad tudi ribarim. Najljubši hobi so mi smučarski skoki. S skoki se ukvarjam v smučarsko skakalnem klubu.

DOMEN ROPRET, 4.b

Smola pa taka, spet sem zgrešil žogo. Jaz in tenis sva dva pojma, sem rekel na začetku svoje poti v športu. Vendar nisem izgubil upanja. Moja želja, da bom treniral tenis, je bila povezana z veliko voljo za uresničitev mojih ciljev. S tenisom sem se srečal zelo zgodaj. Sprva sem le opazoval igralce na televiziji, pozneje pa sem jih tudi sam skušal posnemati. Za vse teniške udarce je bilo treba trenirati. Ko so se pokazali prvi rezultati, ki sploh niso bili slabi, me je šport povsem prevzel in sem hotel doseči vedno več in več. Rad se spominjam turnirjev, na katerih sem igral. Nikoli ne bom pozabil Gorenjskega prvenstva do 10 let, kjer sem v tolažilni skupini dosegel zlato medaljo. Igral sem tudi v Radencih, kjer sem dobil srebrno medaljo. Pa ni bilo samo prijetno na tekmovanju. Bilo je tudi veliko srečnih in veselih treningov, ki smo jih doživljali na treningu in bili so slabi, ko te je nasprotnik premagal. V športu pridejo do izraza naša zbranost, potrpežljivost in pomanjkljivost, vedno je prisotna tudi trema. Krepi se volja, značaj in naučiš se premagovati poraze in si srečen ob uspehih. Zato je dobro biti športnik, čeprav ne najboljši, saj je na tekmah važno sodelovati in ne le zmagati.

ŽIGA KRISTAN, 4.b

Hodim k trem interesnim dejavnostim in sicer: k plezanju, lego in nemščini. Pri plezanju najprej telovadimo, da se ogrejemo in razgibamo. Pri plezanju je najpomembnejše, da plezaš z glavo. Učiteljica Mirjana nam pove, kaj bomo izdelovali. Izdelke delamo v skupinah po štirje učenci skupaj. Izdelke nato nesemo v avlo, kjer so razstavljeni v vitrini. Na nemščino hodim že drugo leto. Želim se naučiti predvsem zato, ker grem s starši dvakrat na leto v Nemčijo. Naučil sem se že kar veliko. Poznam vse nemške pozdrave, barve, znam naročiti hrano, znam se predstaviti, povedati od kod sem, šteti do tisoč, napisati države in še kaj. V Nemčiji so mi všeč samopostrežne trgovine.

JOŽKO GROS, 3.c

Star sem bil tri leta, ko sem prvič stal na smučkah. Oče je bil zelo vesel, ker nisem imel strahu pred strmino, zato sva se večkrat odpravila na smučanje. Neko nedeljo smo se odpravili na smučanje v Kranjsko Goro. Tam je bilo veliko ljudi, ki so poznali mojega očeta. Prirejali so tekmo za cicibane. Prireditelji tekme, ki jo prirejajo vsako leto in se imenuje Zmajčkov pokal, so očetu predlagali, naj me vpiše med tekmovalce. Tako sva kmalu čakala v vrsti pred štartom. Bilo je veliko otrok, štartali pa smo po letnikih. Bil sem najmlajši tekmovalec, zato sem štartal zadnji. Spominjam se navijačev ob progi, ki so me med tekmo spodbujali. Uspelo mi je prevoziti progo do cilja. Ob zaključku smo vsi dobili nagrado in diplomo. Od tega dne je smučanje moj najljubši šport in sem član SK Jesenice.

GAŠPER GAŠPERŠIČ, 4.a

V sredo sem šla na splošno telesno vadbo. Najprej smo se v garderobi preobleki. Nato smo se postavili v vrsto in sedli. Za ogrevanje smo igrali med dvema ognjema. Dvakrat smo zmagali fantje proti dekletom. Potem smo odšli na poligon. Tam smo zgubili in zmagali. Ura je bila že pol petih. Splošna telesna vadba se je končala. Nato smo odšli domov.

ANDREJA ROZMAN, 4.b

MLADI ALPINISTI

Mi smo mladi alpinisti, moč iz nas žari,
v belih poljanah sila nam vzkipi.
Silna je borba slovenskih sinov,
pot si utiramo do najvišjih vrhov.
S cepini in klini v stenah se borimo,
priti na vrh gore so naše želje.
Na vrhu je razgled po zemlji naši naokrog,
na ljubo domačijo in slovenski rod.

ŽIGA KOGOJ, 3.c

PING PONG

Bilo je pred dvema letoma, ko smo za božič kupili mizo za namizni tenis. Veliko sem igral z atijem, mamico, bratom in s prijatelji. Letos sem se tako odločil, da bom začel trenirati v namizno teniškem klubu Križe. Treniramo vsak dan dve uri. Večinoma igram z bratom Jakobom in tudi z drugimi igralci. Na začetku treninga se preoblečem v kratke hlače in majico. Potem se moram ogreti in začnem igrati. Na koncu treninga se še razgibavamo. Namizni tenis igramo z loparji znamk: Tibhar, s katerim igram jaz, Buterfly, Joola, Stiga. Najraje igram z atijem.

LEON JUKIČ, 4.a

Moj najljubši šport je tenis. Zelo rad ga igram. Zato sem se vpisal v teniški klub. Trenira nas Grega Štefe.

Na trening hodim dvakrat na teden. V torek imam trening na pokritem teniškem igrišču v Šenčurju. Na tenisu se učimo razne udarce in servis. Za sprostitev igramo spretnostne vaje z žogo. Zelo rad bi odigral pravo tekmo z nasprotnikom. V četrtkih imam kondicijski trening v Križah. Na treningu se najprej ogrevamo. Vaje za ogrevanje so: tek, skoki in igra med dvema ognjema. Za sprostitev pa delamo raztegovalne vaje. Na telovadbo hodi tudi moj sošolec Žiga. Če nam trener dovoli, igramo nogomet.

Treningi so zelo naporni. Tako skrbim za kondicijo.

PETER ROTAR, 4.b

Moj najljubši šport je rokomet. Z njim se ukvarjam že drugo leto. Rokomet treniram pri gospodu Hrgoviču. Prvo polovico treninga se učimo:

- podaje: čez glavo, z eno roko, z obema rokama,...

- vodenje žoge: v počepu, z eno roko, z obema rokama in čez celo igrišče.

Drugo polovico treninga pa igramo. Tako potekajo naši treningi.

MATEJ BAJD, 4.b

Moj najljubši šport je gimnastika. Z njo se ukvarjam že drugo leto. Všeč mi je zato, ker me veseli in rada veliko telovadim. Treningi potekajo v telovadnici na naši šoli dvakrat tedensko. Uči nas učiteljica Anita Mali. Med letom pridno telovadimo in hodimo na tekmovanja tudi po drugih mestih po Sloveniji. Za ta tekmovanja se veliko pripravljamo, da bi dosegli čim boljše rezultate. Lansko leto sem bila uspešna tudi sama, še posebej na bradlji. Upam, da bo tudi to leto tako.

ANA KOKALJ, 4.B

Pred leti sem se začel ukvarjati s športom. Na televiziji sem začel gledati tenis. Igra mi je bila zelo všeč. Starša sta mi za rojstni dan kupila dva loparja, zame in za očeta. Na igrišču sva skoraj vsak dan igrala tenis. Štirikrat sva ga šla igrat v Leše. Ko je prišla zima, sva nehala igrati. Naslednje leto smo s prijatelji začeli igrati nogomet. Kadar prijatelji niso imeli časa, sva ga igrala sama z očetom. Ponavadi sem zmagal jaz. Kmalu sem moral na operacijo prsta na nogi. Zdravniki so mi povedali, da nekaj časa ne bom mogel brcati žoge. Bil sem žalosten, zato mi je oče naredil na dvorišču koš, sv. Miklavž pa mi je prinesel pravo košarkaško žogo. Potem smo s prijatelji igrali košarko. Nekega dne so prišli očetovi prijatelji. Najprej me niso hoteli vzeti v igro. Ko so videli, da dobro igram, so se skoraj stepli, v kateri skupini bom. Čeprav sem bil najmlajši, sem dal največ košev. Upam se celo pohvaliti, da je naša skupina zmagala zaradi mene. Po končani igri sem dobil za nagrado veliko čokolado Milko. Moral sem jim obljubiti, da bom vedno igral z njimi. Od takrat naprej vsaj eno nedeljo v mesecu igram košarko z očetovimi prijatelji. Žal mi je, da se ne morem vpisati v košarkarski klub v Bistrici. Takoj, ko bom v petem razredu, pa se mislim vpisati v ta klub. Želim si, da bi bil tako velik in dober kot Marko Milič, Marko Tušek, Boris Gorenc. Moji vzorniki pa so tudi Ariel McDonald, John Taylor, Jaka Daneu, Dennis Rodman, Michael Jordan, Scott Pipen,...

MARKO AHČIN, 3.B

Treniram rokomet. Sem vratar, na igrišču pa moram biti zelo pozoren, če pride do kakega preobrata. Moram biti hiter, drugače mi dajo gol. Na treningih nas trenirata dva trenerja, to sta gospod Špik in Hrgovič Matjaž. Na tekmah nas ima Matjaž. Imamo že dva poraza in eno zmago. V soboto imamo tekmo, igrali bomo z eno od boljših ekip. Moj trener bi bil ponosen, če bi to tekmo zmagali in bi imeli možnost za državne prvake. V prvi postavi imamo dobre igralce, ker je med njimi naš najboljši. Mi pa se trudimo, da ga bomo kdaj sploh dohiteli.

JOŠT URBANC, 4.b

Vsako šolsko leto imamo v šoli poleg rednega pouka tudi različne obšolske dejavnosti. Mene najbolj zanimajo razni krožki, kot so: lego, računalništvo, oblikovanje materiala, modelarstvo. V prvem in drugem razredu je bilo to bolj ogrevanje in zabava. V tretjem in sedaj četrtem razredu pa izdelujemo razne predmete. V tretjem razredu sem pri oblikovanju materiala spoznal tehniko nanašanja barve na blago in pri tem izdelal lično ruto in kravato. Tudi v četrtem razredu se udeležujem oblikovanja materiala, sedaj pa me zanima modelarstvo, kjer izdelujem jadralo letalo. Brez dobrih mentorjev se ne bi toliko naučil, zato gre posebna zahvala njim, ki imajo z nami toliko potrpljenja.

MILAN SAJOVIC, 4.b

Že lani sem poskušal v rokometu. Nekako mi ni šlo, zato sem prenehal hoditi na treninge. Tudi letos poteka rokometni krožek in spet sem se vpisal. Sedaj redno hodim. Začela so se tudi tekmovanja in prvo gostovanje je bilo na Igu. Igral sem na desnem krilu. Prvo tekmo z domačini smo izgubili. V drugi smo zmagali, sam pa sem dosegel tri gole. Spominjam se svojega prvega gola. Žogo sem prejel od soigralca, ki ga kličemo Urhec, preigral sem nasprotnika v obrambi ter z visoko žogo premagal vratarja. Tega zadetka se bom vedno spominjal.

ANDRAŽ KIKEL, 4.a

Moj šport je tenis. Treniram ga pri TK Tržič. V skupini nas je pet. Poleti treniramo na peščenih igriščih v Križah, pozimi pa pri Sašotu v Podbrezjah. Učimo se tehnike zamaha loparja pri udarcu in servisu ter pravila igre. Trening poteka dve uri. V teh dveh urah se zelo premočim. Zato se, ko pridem domov, stuširam. Pri ukvarjanju s športno rekreacijo rada tečem, smučam in igram tenis. Velikokrat televizijo zamenjam s hojo ali tekom. Hodim zato, ker mi to pomeni zabavo in sprostitev. Če grem na svež zrak z mamico in očkom, jima postavljam razne uganke, da čas, ko smo zunaj, hitreje mine. Ko pridemo okrog pol osme ure zvečer domov, grem pod prho in v posteljo. Včasih pogledam še kakšno oddajo. Vendar me sredi gledanja oddaje nenadoma zmanjka in se spravim v sobo spat. Če se zvečer razgibam, sem zjutraj dobre volje. S športom se rada ukvarjam, še posebej s tenisom. Če se utrudim in se potem spočijem, se dobro počutim. In, če smo na športnem področju delavni, poleg svojega dobrega počutja pridobimo še kondicijo.

TEJA KIKEL, 4.b

Letos sem začela hoditi k pevskemu zboru. Bilo me je strah. Učiteljica, ki nas uči peti, je zelo prijazna in igra na klavir. Učimo se pesmice, ki so zelo kratke in lahke. Vse so zelo vesele. Ko se bomo naučili pesmice, bomo nastopali. Na koncu leta bomo šli na končni izlet. Seveda še ne vemo, kam.

MAJA AVSENEK, 3.b

Zelo rad imam karate. Nekega dne pa mi je sošolec Tomaž povedal , da je v sokolnici pri Tržiču trening karateja. Očeta sem prosil, če lahko hodim. Dovolil mi je. Sedaj me vozi trikrat na teden na trening. Sedaj sem že prišel do rumenega pasu. Zelo rad hodim in me zelo veseli.

GREGOR TRILLER, 4.b

TININ MUCEK

V Tinini sobi prebiva,
večinoma je in uživa,
mucek po imenu Piki,
ki ima na tačkah dve piki veliki.

Včasih kam na omaro skoči
in manjšo škodo povzroči.
Ampak Tino lepo pogleda,
ona že pozabi na polno polico nereda.

NEŽA ROPRET, 7.a

Šport je aktivnost, s katerto se ljudje ukvarjajo na razne načine. Ti načini so lahko različni, kot so: plavanje, smučanje, tenis, rokoborba,... Zakaj pa se ljudje sploh s tem ukvarjajo? Prvič zaradi zdravja, kot drugo pa zaradi zabave. Ker pa vsi niso mnenja kot jaz, se pa rajši zakajajo ali pa počno stvari, ki škodijo zdravju. Takih oseb je zelo veliko, saj jih k tem zapelje družba ali kakšni drugi problemi.

Veliki ljubitelji športa pa lahko svoj najdražji šport trenirajo. Tudi sam sem velik ljubitelj nogometa, ki ga treniram več kot tri leta. Treniram v Tržiškem klubu Demark. V njem sem spoznal zelo veliko starejših prijateljev, ki so me naučili zelo veliko pametnih stvari. Zaradi moje velikosti pa me vsi v klubu občudujejo. Moja velikost je namreč 123 cm. Ker pa v klubu nimajo hlačk, ki bi mi bile prav, zgledam na tekmi, kot da imam krilo.

Torej vsi, ki vas zanima šport, se odpravite v klub, ki vam ustreza.

DARKO BABIČ, 4.b

Moja najljubša interesna dejavnost so skavti. Ta dejavnost je podobna tabornikom. Tam se veliko pogovarjamo o zraku. Skupaj se igramo razne igrice, rišemo, pišemo ter se veliko koristnega naučimo. Pri skavtih pa mi je najbolj všeč to, da imamo izhode. Najraje imam jesenski in poletni izhod. Poletni izhod mi je všeč zato, ker naredimo tabor. Spominjam se jesenskega izhoda na Visoko, ki je bil prečudovit. Vedno mi bo ostal v spominu.

MIHAELA NOLIMAL, 3.c

ŠIVILJSKI KROŽEK

V četrtkih ob štirih se začne šiviljski krožek. Za šiviljski krožek pripravim: blago, gumbe, šivanko, škarje, sukanec in šiviljski meter. Na krožku smo zašili veliko stvari. Učiteljica je zelo mlada in prijazna, ker med poukom lahko pojemo, se pogovarjamo in si pripovedujemo šale. Učimo se razne vozle in stične vbode. Skratka, imamo se zelo lepo. Domov gremo ob pol šestih ali prej. Tako se konča moj najljubši krožek, vendar pa se tudi doma ukvarjam s šivanjem.

DOROTEJA SLABE, 4.b

PROSTO PLEZANJE

Plezati sem začela v tretjem razredu. Najprej sem hodila na plezalni krožek, nato pa sem se vpisala v klub. Poleti smo imeli treninge zunaj, na skali na strelišču, pozimi pa jih imamo v telovadnici. Mojemu trenerju je ime Aleš. Moj trening poteka takole. Najprej se ogrevamo, potem delamo vaje za moč. Aleš potem dvigne plezalne vrvi in mi plezamo različne smeri. Pri tem drug drugega varujemo. Aleš nas med plezanjem popravlja. Pred koncem treninga pospravimo vrvi in potem gremo domov.

TJAŠA ŠKROPETA, 4.b

OD JANUARJA DO DECEMBRA

JANUAR-ja snežink ples glejte,
ciklamno nebo bo kmalu odšlo,
kolikor lepega zmorete povejte
in upajte, da novo leto.

Vsi zaljubljenci FEBRUAR- ja na plan,
kratek mesec, zato popestri si vsak dan.
Pride pust, ko lahko si oseba najlepših sanj,
čeprav je čuden, ne uživaj nič manj.

Naj prvo MARČEVSKO jutro ne bo turobno,
ne obnašaj se do nikogar zlobno.
Res, da bo sneg kmalu skopnel,
v odejo zeleno se travnik bo odel.

ARILA ne vrzi puške v koruzo zaradi šole,
še nekaj dni, pa boš super volje.
Za prvega pa zlaži se tako,
da suha trava bo še vedno seno.

V deželo našo prišel je spet MAJ.
Zakaj zeleni mesec greš tako hitro nazaj?
Alí nam pojejo ptice, gozd zašumi
alí pa ljubezen nam dela skrbi.

Ko še z zadnjimi močmi, prfoks nam zateži,
ko sončen dan vabi ven iz klopi,
ko na najboljši končni izlet gremo-
JUNIJ-a je to, ko se sladoledu ne upremo.

Že enkrat spet je poletni čas,
ko JULIJ-ska zabava prihaja med nas.
Zvečer pa ob zvezdnatem nebu romanca,
čeprav si utrujeni želijo spanca.

AVGUST- ovsko žgoče sonce, toplo jutro, dolg,
odštekan dan.
Morski zrak, peščene plaže-
kdor ob tem ne uživa, pa pogosto laže.

Naj ti prvi SEPTEMBRski dan,
ne povesi žalostno glave.
Opazuj nežne liste, kako drve,
te oplazijo s spodbudo, da vse dobro gre.

OKTOBRA sladko se vince cedi,
ob njem pozabiš na vse skrbi.
V nešteto barv se narava spremeni,
hladen dan v dolgo noč se prevali.

Začetek NOVEMBRA je žalosten dan,
pomisliš na šolo - še bolj si zaspan.
Probleme nam dela vreme grdo
pa tudi ob mrazu lahko je lepo.

DECEMBER - moj najlepši čas.
Zapade sneg, toplota iz peči prihaja med nas.
Za novega leta najlepše se imej,
zvrni kozarček, poj, pleši in se smej.

Vse to se dogaja
od januarja do decembra.
Zmeraj in povsod je lepo-
tako je in vedno bo.

VANJA BEGUŠ, 8.b

PLONKANJE

Plonkam samo, če nič ne znam. Včasih pogledam k Nejcu, ampak tako, da učiteljica ne vidi. Še nikoli nisem naredila plonk listka za v šolo, samo za doma.

URŠA STARC, 5.a

Plonkam samo takrat, ko učiteljica sedi in piše kaj v dnevnik. Sošolka Urška, s katero sedim, mi nikoli ne pusti plonkati. Vedno skriva list in če jo kaj vprašam, me vedno nadere in mi pravi: "Ti pa nič ne znaš!" Zato nikoli ne plonkam od sošolke. Razen, če se kdaj obrnem nazaj in kaj prepišem od sošolca Jureta.

ROSANA ROZMAN, 5.a

Jaz plonkam samo takrat, če česa ne znam ali če nisem prepričana sama vase. Med kontrolno od sosede prepišem ali pa jo vprašam, kaj moram napisati. Vedno pa me skrbi, da bi me učiteljica odkrila. Če pa pri kontrolni sediš zraven tvoje neprijazne sošolke, ki ti ne pusti, da prepišeš, se moraš spomniti nekaj drugega. Če pa kdaj sediš sam, pa se oziraš nazaj in sprašuješ ter prepišeš prave odgovore.

DANA AVRAMOVIČ, 5.a

Jaz plonkam pri skoraj vsaki kontrolki. S tem imam že kar nekaj izkušenj, zato se le redko kdaj zgodi, da me dobi učiteljica. Plonkce imam ponavadi pri sebi, zato da lahko hitro dobim odgovor. Ker imam malo manjše očke, učiteljica nikoli ne ve, kam gledam. Od sošolke prepišem samo, če je to nujno potrebno. Zgodilo pa se je že, da sva si kontrolno zamenjali. Če veliko plonkaš, to postane že otročje lahko.

SANJA TVAROG, 8.b

KAJ NA ŠOLI POGREŠAM

Nekega dne zagledam na oglasni deski obvestilo o pravi predstavitvi frizerskega poklica v avli naše šole.

Bila sem navdušena nad idejo naših starešin šole. Kajti največji problem vseh nas je, da zaključujemo osnovno šolo, pa še nismo dovolj zreli za odločitev za nadaljnje življenje. Odločiti se moramo za poklic, ki ga bomo opravljali vse življenje. Kaj pa si želimo postati, pa pravzaprav še ne vemo. Mislim, da bi si ravno s predstavitvijo ustvarili pravo sliko, kajti zelo težko si je izbrati pravi poklic pri teh nerodnih, najstniških letih. Mnogi se na svoj poklic celo jezijo, ker ga niso spoznali dovolj in jim je sedaj v breme. Tudi jaz pravzaprav še ne vem natančno, kaj si želim postati, zato me mučijo vprašanja, na katere ne zna odgovoriti nihče, lahko mi le pomagajo, to pa je tudi veliko za današnje življenje.

Mogoče pa naši zanamci tega na naši šoli ne bodo pogrešali. Morda pa se bo tudi v to smer kaj spremenilo...

PETRA PERKO, 7.a

10 RAZLOGOV ZA SLABE OCENE

1. Ker sem pozabila narediti plonkec.
2. Ker mi je prfoksa vzela plonkec.
3. Ker sem zjutraj slišala en full dober komad in mi gre "skoz" po glavi!
4. Ker mislim samo nanj/nanjo.
5. Ker me je učiteljica presedla in s tem pretrgala "verigo" plonkanja.
6. Ker se mi ni ljubilo učiti, na sporedu je bil en full dober film!
7. Površnost!
8. Ker sem skregana z vsemi in mi ne pomagajo!
9. Ker ne razumem snovi!
10. Ker me ima tovarišica na piki!

TAMARA ROZMAN, 7.a
KATJUŠA GOLMAJER, 7.a

1. Slab dan.
2. Plonkec je ostal doma.
3. Napačno prepisovanje od soseda.
4. Površnost!
5. Tovarišica me ves čas opazuje!
6. Ne znam snovi!
7. Nisem se učila!
8. Posedanje pred televizijo!
9. Telefoniranje in dopisovanje!
10. Ljubezen (misli so pri njem/njej)!

TJAŠA VESELINOVIČ, 7.a
ANJA MLINARIČ, 7.a

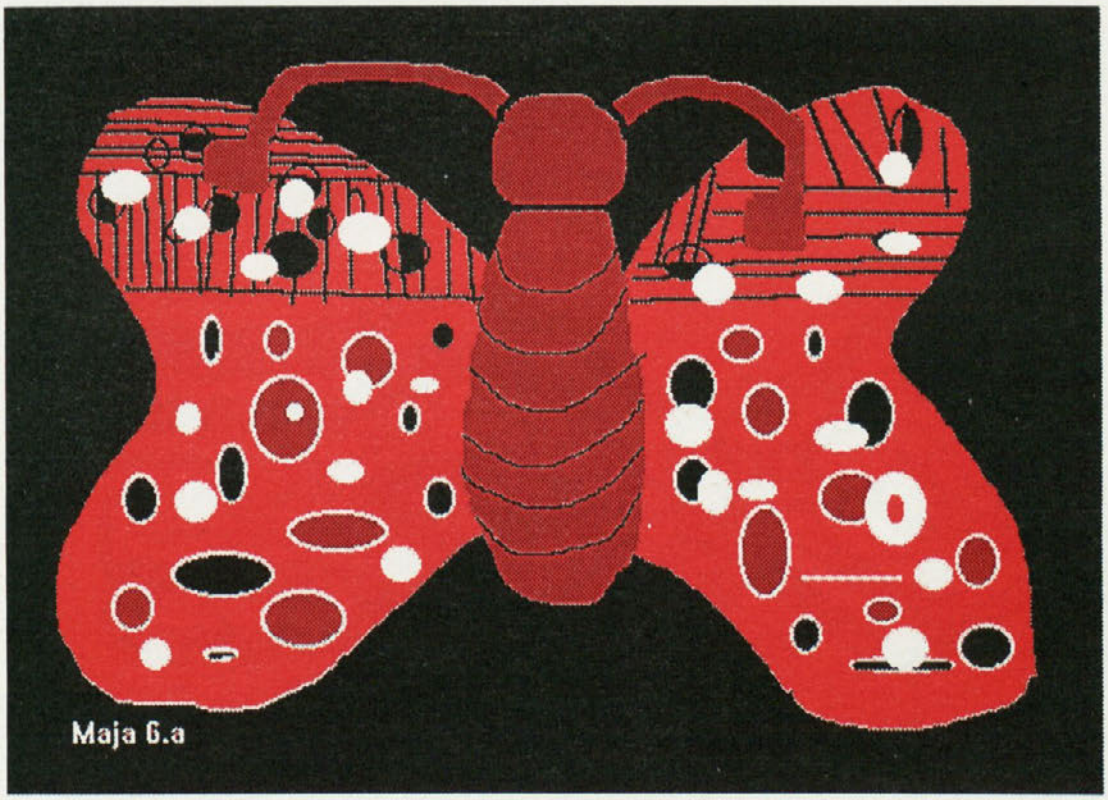

LJUBI DOMEK

Včeraj smo bili vsi doma ati, mami, jaz in brat, ker je bil moj 11. rojstni dan. Mami mi je kupila smuči, ati pa pancerje. Na mojega brata sem bil zelo jezen, ker mi ni nič kupil. Mami je še prinesla torto .Za atija sem odrezal en kos, za mami en kos in zase en kos. Za brata pa nič nisem odrezal, ker mi ni kupil darila. Rekel mi je, naj mu odrežem en kos. Jaz sem mu rekel, da ne. Potem sva se oba skregala in stepla. Mami in ati sta naju mirila, potem sva se nehala tepsti. Mojemu bratu sem se opravičil .Tako so bili name vsi jezni. In moj rojstni dan je bil čisto pokvarjen.

DEJAN GLIHA 5 c.

Živijo! Sem Alen Boštjančič in živim na Kovorski cesti 49. Mojo družino sestavljava samo moja mami in jaz. Živiva z babico in dedkom ter stricem Tomažem. Stric je včasih malo čuden. Najbolj fino pa je to, da ga ni nikoli doma, drugače se pa vedno prepirava in boksava. Dedka ni treba opisovati, saj ves svoj čas preživlja samo pred televizijo. Babica pa, če se dolgočasi, speče kakšno pecivo ali piškote. Z dedkom se včasih sprehajava po gozdu ali pa greva v hribe. Mami pa skoraj ves svoj čas pospravlja ali dela v službi. Če pa ne, se gremo pa kakšna družabno igro .

ALEN BOŠTJANČIČ 5 c.

Imamo veliko hišo. Zgoraj so tri sobe in kopalnica.V pritličju je kuhinja, dnevna soba in otroška soba, kjer delam domačo nalogo. V kleti, ki je pol klet in pol bazen, imamo računalnik. Na drug strani sobe je učilnica, kjer ati uči glasbo. Tam je še shramba in nekakšna soba za okraske - in te stvari.

Nekega dne pridem domov in se hočem igrati na računalnik. Prižgem ga in tedaj pride Grega in se on hoče igrati. Potisne moj stol stran in nato še mene. Sedem na stol in takrat ga jaz porinem stran. Ampak on je trd oreh in mi ne pusti. Postala sem jezna:"Jaz sem bla prej kle! Spel se stran!" Tedaj mi je prekipelo. Stekla sem gor in počakala, da pride mami domov. Povedala sem ji, kaj se je zgodilo in je šla dol, povedat Gregu, da sem jaz na vrsti za računalnik. Pritoževal se je in jezil, ampak je moral stran. Tako sem jaz dobila računalnik.....HA, HA, HA, ...

ANA BITEŽNIK, 5.c

Špela

PA SEM GA

"Samo!!! Pojdi delat nalogo!"
"Ja, pa če..."
"Nič! Pojdi delat nalogo, drugače ne boš smel igrati igric na računalniku!"
"Ooo! No prav, pa bom šel!"
Čez eno uro se tiho splazim po stopnicah v klet in hočem začeti igrati igrice na računalniku, ko zagledam Grega, kako jih on igra. Rečem mu:
"Grega, dol z računalnika, jaz sem že na vrsti!"
"Samo še tole naredim."
Čez pol ure mu zopet rečem:
"Grega, jaz sem na vrsti za računalnik!"
"Nehaj, samo še tole naredim pa grem dol!"
"Zadnjič ti rečem, takoj dol z računalnika!"
"Ne, ne grem!"
"Zdaj boš pa videl!", mu rečem. Mama sliši iz kleti cviljenje, nato pa prijoka k njej Grega:
"Mami, Samo me je udaril!"
"O ti bogi Grega, zakaj pa te je udaril?"
"Zato, ker noče, da bi bil jaz na računalniku, ampak on!"
"Pridi, greva se zmenit s Samom, ga bova že pregovorila." Prideta v klet, mami reče:
"Samo, daj Gregu računalnik, samo še za pol ure."
"No prav mami, Gregi, oprosti, ker sem te udaril."
"Meni je tudi žal, Sami!"
"Mami.."
"Ja Samo?"
"Grega še ni naredil naloge."
"Kaj???"
"Ov!"

SAMO BITEŽNIK, 5.c

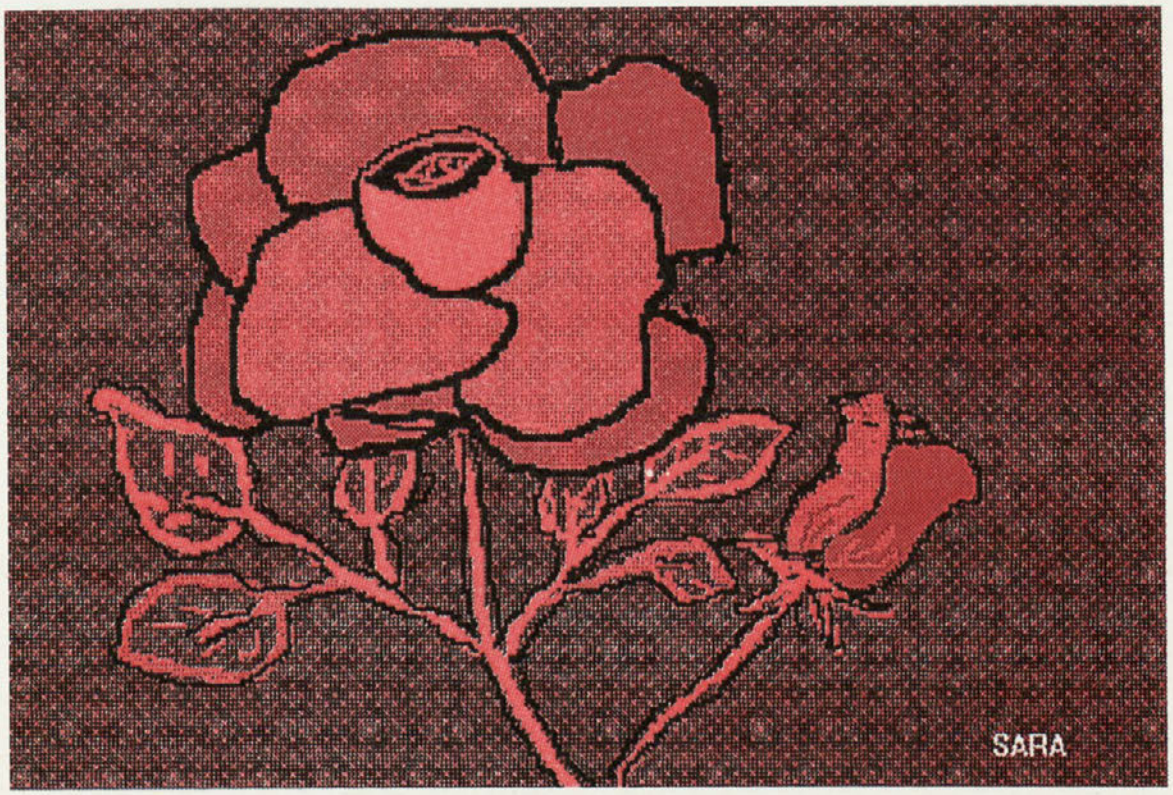

KO STARŠEM POPUSTIJO ŽIVCI

Rezek zvok ure-budilke se je razlegel po sobi. Prav zaspano sem dvignila glavo in stegnila roko, da bi jo ugasnila. Bila je šele šest, a morala sem vstati, da bi bila lahko prva v kopalnici. Ko sem se uspela spraviti pokonci, sem zaslišala, da v kopalnici teče voda. Prišla sem do vrat in videla očija, ki si je ravno umival zobe. Mislila sem si:„Prekleto, če bi vstajala ob treh ponči, bi nekoga zalotila v kopalnici." Vendar, čas je priganjal in že sem bila na poti v šolo. Tam se ni dogajalo nič posebnega, le pri matematiki sem dobila minus in to me je spravilo v slabo voljo, saj sem si na začetku leta obljubila, da bom dobivala samo dobre ocene. Po šoli sem odšla domov, kjer so me že čakali s kosilom. Tam sem mimogrede omenila, da grem popoldne z Nežo v Kranj. Takrat pa se je začelo. Mami je spustila žlico v krožnik in me grdo pogledala:„A ti kar greš, a? A se mene nič ne vpraša? Pa kaj hudiča si zgubila v Kranju?

„Nič nisem izgubila tam, samo z Nežo grem k njeni prijateljici. Saj bom do osmih doma."

„Ne, nikamor ne greš!"

„Zakaj pa ne ?"

„Zato, ker se moraš učiti, danes imaš še glasbeno šolo in jaz te prijateljice sploh ne poznam."

„A sem jaz kriva, če je ti ne poznaš? A sedaj k nikomur, ki ga ti ne poznaš, ne bom smela? Nikoli me nikamor ne pustiš. A so tebe tudi tako omejevali, da se ti sedaj zdi prav, da moraš še ti mene?" sem vpila že s čisto histeričnim glasom.

„Ne bevskaj name!" je rekla mami.

„Saj ne bevskam, ker nisem pes, ampak tulim, ker me ti nikoli nikamor ne pustiš. Čudno, da sploh še lahko v šolo hodim. Dajte me raje v sobo zapret pa še dudo mi poiščite pa še zaklenite me, da ja ne bo kaj narobe!"

„Eva, eno boš fasala, če boš vpila name!"

„No, potem me pa raje kar nabutaj, če ti je to všeč. Saj me tako ali tako nimaš za nič drugega!" To je bila kaplja čez rob in mami je res prekipelo. Sploh je nisem hotela tako razjeziti, a vaja dela mojstra, tako pravijo. Pravijo pa tudi, da moraš za vsak svoj zločin plačati kazen in moja je bila tri tedne hišnega pripora. „No," sem si mislila, „pa se je vse srečno končalo." Ampak, to sploh ni res, saj je tri tedne hišnega pripora velika muka. Ker sem prepirljive narave, mi marsikaj ni všeč, zato se , kot vsi mladi, večkrat prepiram s starši in včasih samo za prazen nič, a si pač ne morem pomagati. Če mi kaj ni všeč, mi pač ni všeč in nikoli ne sedim križem rok in nekaj naredim, pa čeprav zanetim prepir.

EVA MARŠIČ 8.a

TAKO RADI JIH IMAMO

Moji sestrici je ime Tjaša. Hodi v 4.b razred. Ima temno rjave kratke lase, zelene oči.

Tjaša ima veliko prijateljev. Njena najljubša hrana je pizza, pijača pa ledeni čaj. Popoldne redno hodi na prosto plezanje. Velikokrat se igrava skupaj. Včasih se tudi skregava, vendar ostaneva še vedno prijateljici. Otroško sobo si deliva, zato zvečer večkrat ne zaspiva takoj, ampak se pogovarjava ali pojeva. Ob koncu tedna pomagava mamici pri pospravljanju, včasih pa tudi pri kuhanju. Moja sestrica Tjaša je za mene zelo super deklica.

TADEJA ŠKRPETA, 3.c

Ime mi je Ana, kmalu bom stara deset let. Imam dve sestrici, ki ju imam zelo rada. Ema je stara pet let, Ida pa eno leto. Kadar se igramo skupaj, se igramo tako, da midve z Emo delava stolpe iz kock, Ida pa jih podira. Kadar pa se z Emo igrava sami, se greva na primer: Človek, ne jezi se. Včasih zmagam jaz, včasih pa ona. Nama ni pomembno, katera zmaga, ampak to, da se skupaj igrava. Najbolj vesele pa smo, če gremo z očkom in mamico skupaj ven ali kam na izlet. Zelo vesela sem, da sem doma v družini, kjer smo tri deklice, ki se imamo zelo rade.

ANA BLAŽIČ, 3.c

Moj bratec je star dve leti in pol. Zelo rad se tepe in igra .Ne zna še dobro govoriti. Težak je osemnajst kilogramov in pol. Za svoja leta je dosti težak. Mama ga ne morejo paziti, ker je zelo živahen. Rad pije in je čokolade. Kar daš mojemu bratcu Žigu, vse bo pojedel. Ko je bil star en mesec, je bil tako črn kot čokolada.Sedaj pa je rdečkaste barve .Rad ima živali. Najrajši ima očija in mamico. Ko je bil star dve leti, je začel lulati v kahlico. Sedaj pa kaka na stranišče.

MIHA BAKARIČ, 4.b

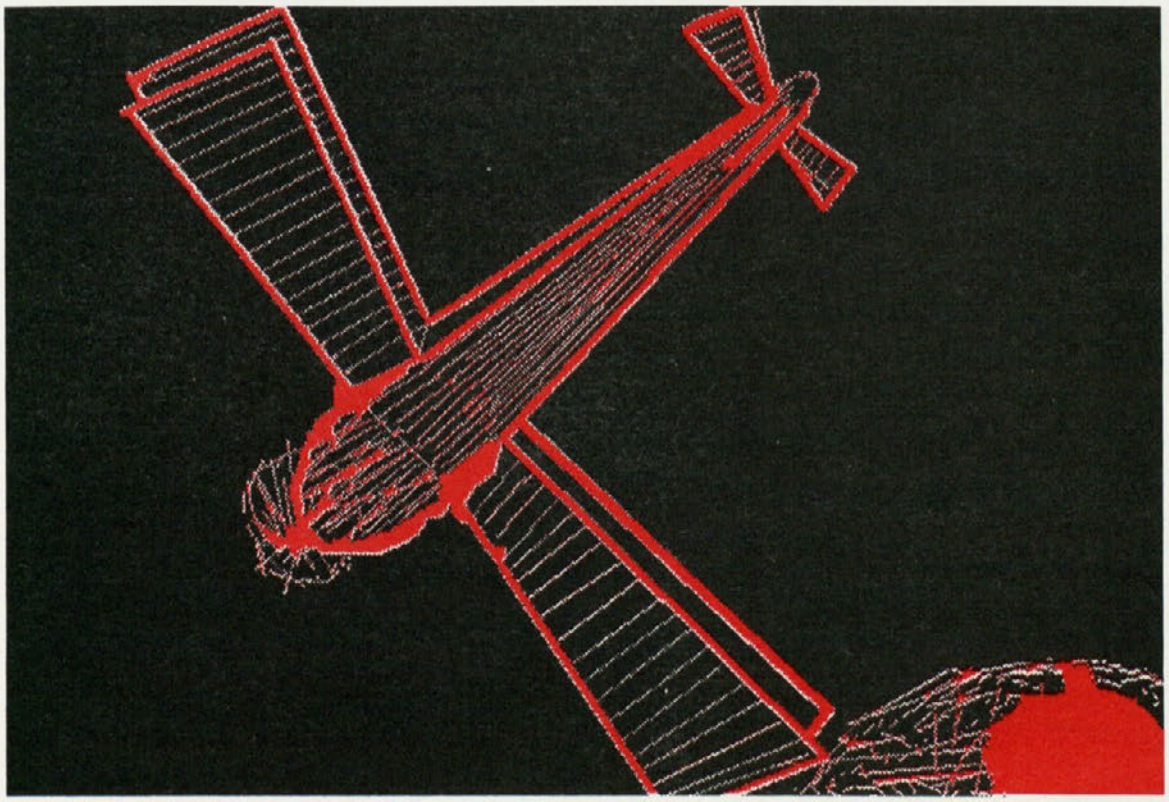

Moj bratec bo kmalu star devet let. Rad se ukvarja s športom. Je zelo zabaven in gibčen fant. V šoli je priden, spreten in se dobro uči. Ko sta starša v službi, sva z bratcem sama doma. Najprej narediva nalogo, potem pa se igrava. Ko starša prideta domov, pokosimo, nato pa gremo ven. Z bratcem se včasih razumeva dobro, včasih pa tudi ne. Najbolj me razjezi takrat, ko ga mamica prosi, naj ji pomaga, ampak on vedno poišče izgovor, da tega ne naredi. Bratec me ima rad, kar opazim tudi tako, da se ne razjezi, čeprav mu nagajam. Vesela bi bila, če bi ostal tak, kakršen je, vesel, pošten, zabaven in prijazen.

KATARINA MANDIČ, 4.b

Zakaj se sestra in brat imata rada. Prvič, ker sta brat in sestra, kot drugo pa se imata najrajši. Veliko otrok ima sestro ali brata. To je družina, ki je ne moremo nikakor razdeliti.

Tudi jaz imam sestro Dajano, ki je stara 12 let. Je črne polti in se v šoli dobro uči. Ima zelo lepo postavo. Po licu ima mozolje. Raste pa hitreje kot jaz. V šoli je malo poredna, doma pa je pridna, se uči in pospravlja. Z mano se kdaj tudi skrega ali pa je slabe volje. Jaz jo imam zelo rad, saj jo moraš imeti rad. Če pa je nimaš rad, si pa zelo grd. Jaz pa mislim, da imam lepo prijazno, srčno in pridno sestro.

DARKO BABIČ, 4.b

Moj bratec je star pet let. Visok je meter in en centimeter. Je priden, včasih pa ušpiči tako traparijo, da bi se še mravlje smejale. Ima krasen smisel za humor in zna si izmisliti kakšno lepo igro. Smili se mi, ker je skoraj cel dan s staro mamo in starim atom. Za malo šolo je še premajhen. Odkar sem imel rojstni dan, se zelo rad igra z mojim darilom. Ko ga z mami prideva iskat v Tržič, je zelo vesel. Včasih še spi in ko se zbudi, je zelo siten. Moja mama skuha kosilo za mojo mami in včasih je tudi moj bratec. Pozabil sem omeniti. Ime mu je Nejc. Včasih postane zoprn zvečer, ko je treba spat. Toda čez kakšnih petnajst minut se umiri, ko zaspi. Rad me gleda, ko igram igrico in tudi igra se z mano. Kakor je majhen, se odlično zna voziti s kolesom.

JURE VERTELJ, 4.B

Moj brat je osemletni fantič. On je učenec drugega razreda Osnovne šole Bistrica. Ime mu je Dejan. Je zelo poskočen, dobrovoljen in dostikrat brez ušes. Sva dobra prijatelja. Igrava se razne igrice in gledava televizijo. Tudi naloge delava skupaj za isto mizo. Brez brata bi bil dan zelo dolgočasen. V družbi nama dan hitro mine. Po večerji se umijeva in odpraviva k počitku. Dejan se težko umiri. On je zvečer zelo zgovoren in večkrat mine kar nekaj časa, da zaspiva. Zjutraj, ko se zbudim, prebudim tudi brata, da skupaj odideva v šolo.

MILAN SAJOVIC, 4.b

Moja babica stanuje v Kranju. Tu sem tudi jaz stanoval, dokler nismo v Bistrici naredili hišo. Moja babica je stara šestdeset let. Je zelo redoljubna in delovna. Nobeno delo ji ni tuje. Šiva obleke, plete puloverje, dobro kuha, peče in je tudi moja frizerka. Družbo ji delata dedek in muc Mac. Kadar pridem na obisk ali na počitnice, me je vedno vesela. Rada me razvaja. Dovoli mi gledati televizijo tudi preko moje policijske ure. Imam jo zelo rad in se bom vedno vračal k njej.

ROK MARKIČ, 4.b

Moja prababica živi v Žireh. Ko pridem na obisk ali počitnice, mi naredi mesne žlinkrofe. Te imam najraje. Je stara 73 let. Ko sem žalostna, me potolaži, zato jo imam rada.

LAVRIČ MARTINA, 4.b

Bilo je lepega jesenskega dne, ko mi je pismonoša prinesel pismo. Zahvalila sem se mu in pismo pazljivo prebrala. Pisala mi je babica iz Dolenjskega. Pisalo je: "Draga Urša, zelo te pogrešam. Vesela bom, če boš prišla k meni za nekaj dni. Takoj sem bila zato, oči in mami pa seveda tudi. Oči me je z avtom peljal na vlak, ki je peljal na Dolenjsko. Tam sva se poslovila. Dal mi poljubček in rekel: "Čez dva dni pridem po tebe. Lepo se imej, pridna bodi, babico poslušaj in jo ubogaj. Ne hodi prepozno spat," je še zaklical za mano. Vlak je že piskajoče priganjal. Hitro sem vstopila. Čez uro in pol sem prispela. Skočila sem ven. Do babice sem imela še deset minut hoje. Prišla sem še pred nočjo. Potrkala sem na vrata. Babica mi je vsa srečna odprla. "Oooo ljubica moja!" je vzkliknila in me objela. Končno sva po dolgih letih skupaj. Skuhala mi je juho in čaj. Bila je že trda tema. Mehko mi je postlala poleg svoje postelje. Legli sva. Še dolgo sva si pripovedovali dogodivščine in pravljice. Babica mi je pripovedovala o starih časih, predvsem pa o čarovnicah. Vsa sem se tresla ob strašljivem pripovedovanju. Naslednji dan zjutraj sva zajtrkovali, nato pa sva šli na podstrešje. Bilo je polno pajčevin. Babica mi je pokazala lepo staro leseno z rožami poslikano zibelko. Pokazala mi je tudi zaprašeno skrinjo. V njej je babica hranila stara oblačila in obutev. Vse sem si dodobra ogledala. Vse je bilo lepo ohranjeno. Opoldne sva šli kosit. Po kosilu je prišel oči. Babici je prinesel darilo. Poslovili smo se. Babici je šlo na jok. Obljubila sem ji, da za novo leto pride vsa družina in bomo skupaj praznovali. Babici sem še enkrat pomahala, nato sva se odpeljala proti domu.

URŠA ZAGMAJSTER-ANKO

MOJ MUCEK

Sem mucek. Ime mi je Pepi. Včasih me prepodijo. Zelo rad jem miške, ptičke, krtke. Pa tudi mleko rad pijem. Ker sem pač mucek, rad plezam po drevesu. Sem sive barve in imam črne lise. Jure mi je pripravil toplo zavetišče.

JURE FIC, 2.a

ŽELVA

Ko je želva majhna, je rakce, ko je velika, je brikete. Za želvo moraš tudi skrbeti. Če ne skrbiš za želvo in ji ne daješ hrane, umre. Za želvo zelo skrbim, tako je želva zelo vesela. Z želvo sva veliki prijateljici. Ko me ni doma, želva spi. Z želvo se rada igram. Če jo ogovarjam, stegne glavo iz oklepa.

KATJA KOREN, 2.a

PES

Doma imamo tri pse. Ime jim je Bari, Rona in Pega. Najraje jedo meso, star kruh, makarone, riž in zelenjavo. Kost je njihova poslastica, z njo si čistijo zobe. Vsak dan jih peljemo na sprehod .Ati jih trenira, da lahko iščejo ponesrečence v ruševinah in snegu. Včasih se kdo izgubi in potem ati vzame pse in gre z reševalci v gozd. Tam ga poskušajo najti. Rona in Pega imata večkrat mladiče. Mladiči, ko se skotijo, nič ne vidijo. Sesajo mleko. Mladiči zelo hitro rastejo in dobijo novega lastnika.

NEJC TIŠLER, 2.a

KEEPING A PET

I like animals very much. Last year my father bought me a dog. She was ill and she died. I was very sad, so last September I got a two month old husky. I called her Daisy. At first I only gave her bread and milk.

She is black and white, she has got blue eyes. In winter she slept in the garage, but now she sleeps in a kanell in the garden. She likes playing with a ball and chasing our neighbur's chickens. Keeping a pet isn't so easy. I have to brush her, feed her and take her for a walk every day. She likes running so she sometimes pulls me on roller scates. It is great fun. When we come home, I have to brush her paws. Sometimes I let her come into the house, but usually she is outside. Taking care of Daisy takes me a lot of my free time, but I like her very much. I know, she likes me too. She usually does what I tell her to do, when we are alone. But if there is a dog near her, she doesn't hear me. Daisy is a polar dog, so she likes cold weather. When it is hot I have to give her a lot of fresh water and also shower her. She is very picky about her food. She doesn't like Pedigree pal and chicken. She only likes beef, kibles. She is a real lady. She eats slowly and she takes food with her teeth. It looks like she doesn't want to get dirty. She likes company, her best friend is the cat, who also sleeps in her kanell.

I hope, Daisy will be healthy and happy as long as she lives.

KLEMENTINA ŽOS, 7.c

ZAKAJ LAŽEMO

Laž ni lepa stvar. Lažemo takrat, kadar hočemo kaj skriti. Kot vidite, se laž ne splača.

PETER ROTAR, 4.b

V življenju se je včasih potrebno zlagati, ker je težko povedati resnico. Lažemo, ker je resnica lahko zelo boleča. Lažemo tudi zato, ker delamo napake in se bojimo posledic. Tudi sama sem se že zlagala, da nisem dobila slabe ocene, če sem povedala resnico, sta bila očka in mamica slabe volje. Nekoč sva se z Alešem v dnevni sobi igrala z žogo. Aleš mi je vrgel žogo, jaz pa sem mu jo hotela podati nazaj, vendar mi je žoga zdrsnila iz rok. Zadela sem drago, lepo kristalno vazo. Z bratom sva jo zlepila skupaj in jo spravila v omaro. Ker je mamica ni uporabljala pogosto, sem mislila, da mi ni treba skrbeti za to, vendar me je bilo še vseeno strah. Tri dni po tem je očka mamici prinesel šopek dišečih rož. Mamica je vzela vazo, nalila vanjo vodo in jo postavila na mizo. Vendar, ko je hotela v vazo dati še rože, je vaza začela puščati vodo. Takoj je vedela, da sva bila midva kriva za to, a oba sva imela podoben odgovor: "Ne, jaz nisem! Ne, jaz tudi ne!" Mamica je ukazala, da sedemo za mizo in pogovorimo o razbiti vazi. Vedela sem, da se bomo pogovarjali tudi o najinih lažeh. In res smo se. Mamica je večkrat postavila isto vprašanje: " Kdo je to storil?, Kdo je to storil? Ko je tretjič postavila isto vprašanje, sem priznala, da sem jo jaz razbila. Vem, da tudi, če ne bi priznala, bi me starša hitro izsledila, saj star pregovor dobro pravi, da ima laž kratke noge. Mislim, da ni lepo lagati, bolje je govoriti resnico, saj jo ljudje cenijo bolj kot laž. Kljub temu, da lagati ni lepo, je drobna laž boljša kot resnica. Ljudje raje slišijo lepše stvari, čeprav niso resnične, kot pa žalostna resnica.

KATARINA MANDIČ, 4.b

KAJ JE ŽIVLJENJE?

Življenje je kot ura!

CVETKO JOKIČ, 5.a

Življenje je kot pravljica, šola pa otroški zapor.

JURE JAPELJ, 5.a

Življenje je kot ena velika pustolovščina.

ŽIGA LAUSEGGER, 5.a

Življenje je kot uganka!

MATEJ ZUPAN, 5.c

Življenje je kot raj!

PIA PRISTAVEC, 5.a

Življenje je kot igra.

KATJA GRUM, 5.a

Življenje je kot nerazvozlana zanka.

LUKA POGAČNIK, 5.c

Življenje je kot težko delo.

EVA MEŽNAR, 5.c

ZAKAJ SO NEKATERI BOGATI DRUGI PA REVNI?

Na svetu so bogati ljudje zato, ker so se dobro učili in imajo dobre plače.
Revni pa so se slabo učili in v njihovih službah dobijo malo denarja.

ČRT KOREN, 5.c

Lahko se že rodiš revež, pa celo življenje garaš in nimaš nič od tega. Tako je življenje.

TADEJ ŽNIDARIČ, 5.c

KO DOMIŠLJIJA DOBI KRILA

Ura je osem. Mami me pospremi spat. Prav kmalu poletim na Mars. Peljem se z veliko raketo. V njej je veliko ur in luči. Peljem se hitro, da mi je kar slabo od strahu. Pilot pravi, da pristajamo. Stopimo iz rakete. Mislim, da sem stopila v sir. Vse je bilo mehko in polno lukenj. Sprehajati se po Marsu je bilo zaradi tega zelo zanimivo. Čakala sem Marsovčka, ki se je prikazal in kmalu izginil. Hočem vstopiti v raketo. Stopim na stopnico in padem iz postelje. Spoznam, da so bile to le sanje.

TANJA POVALEJ, 2.a

Ko sem dokončal svojo raketo, sem poletel na Mars. Med potovanjem sem opazoval čudne stvari. Na Marsu me je pričakal vesoljček. Vsi so bili obrnjeni na glavo. Na glavah so imeli čelade z zelenim in rdečim lučkami. Prijatelj vesoljček mi je rekel, naj hodim po glavi tudi jaz. Ko sem poskusil, sem padel na nos, a mi je le uspelo. Dobil sem tudi čelado. Vozili smo se z letečimi žogami. Zvečer sem poletel nazaj na Zemljo.

JURE FIC, 2.a

Poletela sem na Mars.Bilo je tako lepo, da nisem mogla verjeti. Bilo je veliko igrač, svinčnikov, zvezkov, knjig in še veliko drugih stvari. A nekaj manjka na Marsu. Želim, da bi postavili kak vrtiljak. Mars nima dovolj stvari, da bi bivali na njem. Na Marsu bo treba posaditi nekaj jablan, hrušk in sliv. Morali bomo zgraditi hiše, bloke, trgovine, avtobusne postaje, ceste, železniške postaje, pločnike in še kaj drugega.

SABINA OMAN, 2. a

Nekega dne sem poletel na Mars. Mars je velik planet. Na Marsu je veliko Marsovcev. Mars ima velike skale. Poletel sem z veliko vesoljsko ladjo. Marsovci so malo čudni. Imajo ogromna ušesa, noge jim rasejo iz glave. Na vrhu glave jim štrlita dve anteni. Zelo sem bil vesel, ko sem prišel na Zemljo in zopet videl svoje prijatelje.

NEJC TIŠLER,2.a

ČAROBNA TABLA

V šoli smo zamenjali tablo. Nekega dne je moj sošolec Jure nanjo napisal napačen račun in zgodilo se je neverjetno. Tabla je sama popravila napako.Jure je debelo gledal, kaj se dogaja, saj so se števila same spremenila. Zelo je bil presenečen. Tudi drugim učencem, ki niso prav izračunali, je popravila napake. Ugotovili smo, da je to čarobna tabla.

ANŽE ROBLEK , 2.a

V ČUDEŽNI TABLI

V šoli sem šel pred tablo. Račun sem izračunal narobe. Čudežna tabla ga je pobrisala in ga napisala pravilno. Ko sem videl, da je račun napisan drugače, kot sem ga napisal sam, sem se zelo razveselil in odšel na svoje mesto. Tovarišica me je pohvalila. Jaz sem se samo nasmehnil in rekel: „Hvala ti, moja čudežna tabla."

SEBASTJAN BAUMAN, 2.a

ČUDEŽNI ČEVLJI

Bila sem dobra plezalka. Šli smo na tekmovanje. Plezala sem zadnja. Na začetku mi ni in ni šlo. Priprla sem oči in si govorila spodbujevalne besede. V ušesih sem zaslišala tih glas. Govoril mi je, obuj si druge čevlje. Storila sem, kot je ukazal. Iz nahrbtnika sem vzela pomožne čevlje. Zgodil se je čudež. Zlahka sem preplezala smer. Zmagala sem. Od tiste tekme naprej čevlje imenujem čudežni čevlji.

EVA ZALETEL, 3.b

SONČNI MRK

Nekoč je sonce potovalo okoli Zemlje, ko mu je nenadoma zmanjkalo energije pri enem generatorju. Ljudje na Zemlji so opazovali, kako je sonce ugasnilo. Ljudje so se spraševali, kaj mu je. V opazovalnici v Afriki so opazili, da je na soncu Brdavs. Hitro so poklicali Martina Krpana in mu povedali, da mora uničiti duha Brdavsa. Martin Krpan se je zavihtel na katapult, odrezal vrv in že je letel proti soncu. Pristal je na soncu, ko je začelo smrdeti. Kadilo se mu je iz nog, saj je bilo zelo vroče. Videl je Brdavsa, kako mu je dirjal nasproti. Martinu Krpanu se je stalilo orožje. Krpana je tako peklo, da je poskočil. V tem trenutku pa je Brdavs zgrešil in padel na luno. Zato imamo lunin in sončni mrk. Lunin je takrat, ko Brdavs razbija po luninem generatorju in ga gre Martin Krpan mirit. Ko pa ga zrine na sonce, zbija tam in ga mora Martin Krpan miriti tam. To se dogaja vsako leto.

URBAN ZALETEL, 5.a

Vesolje. Neraziskana območja za soncem. Junaškega Petra Klepca zelo zanima, zakaj nastane sončni mrk. Ker je močan, obrne list knjige, v kateri je živel. Ven pride Rdeča kapica. Obrne še pet listov in okoli njega je bilo veliko pravljičnih bitij. Peter je stopil na knjigo in rekel: "Danes smo se zbrali tukaj zato, ker hočem jaz pogledat, zakaj nastane sončni mrk."Čez tri dni je Peter spet poklical pravljična bitja. Pravljična bitja so se zelo začudila, ko so videla, kaj Peter drži v roki. Imel je raketo. Rdeči kapici je naročil, naj z drugimi pripravi prostor za vzlet. Ko je vzletel, bi kmalu razbil vazo, ampak se je pravi čas umaknil. V vesolju se je zaletel v zvezdo. Iz zvezde je prišel vesoljček Rudi. Peter se je zelo začudil. Ampak, ko mu je Rudi pokazal svojo zvezdo, je videl, da z njo lahko pride do sonca. Rudi je lahko bral misli, zato ga je odpeljal tja. Peter je videl, da sonce sploh ni vroče. Takrat je mimo prišla luna. Peter je takoj razumel, zakaj nastane sončni mrk. Rudi ga je poslal nazaj na zemljo. Doma je vsem povedal, zakaj nastane sončni mrk.

ALJAŽ COTELJ, 5.a

PALČKI SO!

Neko popoldne sem v Podljubelju vse popoldne brala knjigo o palčkih. Bila je zanimiva, a vseeno sem si želela, da bi se pred nočjo naužila svežega zraka. Odšla sem na sprehod v gozd. Hodila sem po poti, občudovala cvetlice, drevesa, grmičke in naravo. Zrak je bil opojen, vse je bilo tiho in mirno. Nenadoma se je gobica zraven mene zamajala. Čudno se mi je zdelo, stopila sem k njej. Čudo prečudno! Ob mušnici sem zagledala drobnega možička. Nosil je drobceno jabolko z naše lesnike. Majhen je bil kot palec, imel je rdečo kapico, čeveljčke pa majhne ko mezinec. V roki je imel lučko. Za drugo gobico se je skrival še eden, nato so se mi pokazali še drugi. Bilo jih je 49. Nisem mogla verjeti svojim očem. Postalo me je strah. Hitrih korakov sem odšla domov. Čeprav nisem verjela, da palčki resnično živijo, sedaj zagotovo vem, da so.

EVA DEŽMAN,3.c

V DEŽELI SLADKARIJ

Danes sem se sprehajal po gozdu in se znašel v deželi sladkarij. Zelo sem bil presenečen, ko sem zagledal lepe hišice. Zgrajene so bile iz samih sladkih dobrot. Za hišicami je tekel potoček sadnih sokov. Tudi drevesa in rože so bile iz samih sladkarij. Ves začuden sem obstal in strmel. Ker me je premagala radovednost, sem sladkarije tudi poskusil. Jedel sem s takim užitkom, da sem imel trebušček podoben sodčku. Tedaj je mimo pritekla srnica. Prosil sem jo, naj mi pomaga do doma, saj sem sam komaj hodil. Pospremila me je do doma, kjer sem prav sladko zaspal.

DEJAN SAJOVIC, 2.b

Danes ponoči sem padla v deželo sladkarij. Vse je zelo čudno. Na drevesih rastejo lizike in bonboni. Namesto mahu je na tleh sladkorna pena. Trgovine so narejene iz sladkarij. Namesto salam prodajajo sladkorne palčke, most je narejen iz čokolade. Prebivalci so zelo čudni, saj imajo dolg nos, majhna ušesa, majhna očesa in štiri roke in štiri noge. S seboj sem imela tudi vrečo, v katero sem dala sladkarije. Oh, ta presneta budilka me je zbudila, zdaj pa moram iti v šolo.

TJAŠA GOLMAJER, 2.a

PUSTOLOVSKA ZGODBA

Leta 2997 sem odšla v puščavo. Šla sem v plemenito piramido. Vse bolj je postajala zanimiva in skrivnostna. Vstopila sem in s povečevalom odkrivala piramido, nakar sem prišla v bleščeči prostor. Približala sem se veliki omari, nakar sem zagledala na steni ključ. Po napornem plezanju sem ga le dobila, ko sem odprla omaro, sem v njej našla skrinjo-zaklad. Šla sem po stopnicah, ki so me vodile do izhoda. Čakala me je psička, s katero sva se odpravili v hotel. Srečno sva prispeli domov. V skrinji je bilo veliko nakita. Pod nakitom je ležala čudna obleka. Oblekla sem jo in se pogledala v ogledalo, nakar sem se zbudila iz sanj. Škoda!

KATJA ROPOŠA, 5.b

LUBI SLOVENCI

Knjiga mi pomeni vir znanja. Brati sem začel, ko sem dopolnil sedem let. Takrat so me seveda prisilili starši, vendar sem kmalu spoznal, kako zabavno je brati knjige. Danes sodobna mladina redkokdaj vzame knjigo v roke, saj so knjige, in s tem tudi vir podatkov nadomestili sodobni mediji (računalniki, televizija, ...). Pa tudi tako ali tako Slovenci ne beremo dosti. Če je knjiga zanimiva, bereš ure in ure. Najbolj me zanimajo pustolovščine in znanstvena fantastika. Čeprav mi branje ni odveč, mislim, da premalo časa posvečam branju. Tudi sam posedam pred računalnikom in se dolgočasim pred televizijo. Večina sošolcev bere knjige, ko je to potrebno za domače branje, pa še to ne radi. Vendar se sprašujem, zakaj. Zaradi lenobe? Knjiga ne daje le vir podatkov, ampak tudi besedni zaklad, katerega nimam prav veliko. Mislim, da bodo čez nekaj let knjigo popolnoma nadomestili računalniki. Zato, Lubi Slovenci, začnite ali pa začnimo brati. Danes je že zadnji čas.

PRIMOŽ MRAVLJE, 8.a

Moje razmišljanje o knjigah ni najboljše, saj tako menijo moji starši, ker jaz in knjige si nismo najbolj skupaj. Preberem samo tiste knjige, ki jih imamo za domače branje, pa še tiste ne preberem od začetka do konca, kajti meni se ne da vzeti knjigo v roke, sesti za mizo in brati. Rad pa berem stripe, ki niso tako debeli kot knjige, ki imajo po 100 ali 200 strani. Edina knjiga, ki mi je všeč je Rudi, to pa zato, ker opisuje, kako se ta mali fant prebija skozi hude čase, zraven pa išče svojega očeta, ki je odšel v Ameriko. Edini v naši družini, ki rad bere knjige, je moj oče. Včasih je tudi on sovražil branje knjig, danes pa prebere kar dve knjige v enem dnevu. Zelo rad bere knjige, v katerih je tudi malo kriminala. Včasih se vprašam, ali bom tudi jaz kdaj oboževal knjige kot on. Ampak po vsej verjetnosti bo tako kot danes, ko preberem eno knjigo v enem letu. Tako je moje razmišljanje o knjigah, vendar ni veliko, zato ker nič ne razmišljam o knjigah, ampak samo o lumparijah...

DEJAN ČEPIN, 8.a

YOU CAN'T TELL A BOOK BY ITS MOVIE

Books are a great thing, you can read them anywhere and you can beguile a time.

Books are a treasure, because they are a source of information and knowledge. At times they were the best source of information, nowadays computers try to eliminate them, but that's not possible. An interesting book is better than all movies.If you see a picture, you don't understand it without a text.

All books have got one deficiency: they are large. CD discs are better, because one disc contains all the text of one book, some discs more texsts. These discs are very small and light. But this technology is expensive and useless for people without computer.

Books are a source of knowledge, too. Knowledge is nowadays very important, because many people can't succeed without it. A person without knowledge is nothing. If people will read books like the Bible, they can become better and more friendly. In the future perhaps they will stop wars, there will be less crime than nowadays. Poor people in Africa and Asia won't be hungry. That is a description of a better world. This will create intelligent people. Intelligence is a thing, which you can get with knowledge. The source of it are books.

Many people don't like smart people, because they are more successful than others.Smart people can lose many a thing, but they will keep the knowledge.

by MATJAŽ ZUPAN, 8.b

ROJSTNI DAN

Gotovo sem doživel že veliko. V informacijo naj povem, da sem po ameriškem sistemu najstnik šele dva dni, po našem "zrelostnem " sistemu pa sem najstnik že dve leti. Ta čas sem dozoreval, tako psihično kot tudi fizično. Kaj več o tem pa bi vam vedela povedati moja mami. Kaj razburljivega v zvezi s to temo se mi še ni zgodilo. Opisal bom dogodek, ko sem dobil darilo za svoj dvanajsti rojstni dan. Že nekaj dni je bilo v zraku, da bom za darilo dobil nekaj ogromnega. Nekega, mislim, da petkovega popoldneva, sem v želodcu začutil, da je napočil veliki trenutek.Prekopal in preril sem že skoraj celo hišo, a sem moral opustiti to idejo.

"Nič ni, " sem si mislil. V tistem me je k sebi poklicala mami in me poslala v klet po krompir. Ves jezen in razjarjen sem se ji že hotel odgovarjati, a sem se spomnil, da moram biti priden, če hočem doživeti presenečenje. Ko sem prišel v klet, sem tam videl veliko škatlo. Premagal me je firbec. Živčno sem jo raztrgal in zagledal računalnik. Seveda se je spodobilo, da sem imel veliko zabavo in povabljenih je bilo veliko deklet. Pa so jedle in pile in meni NIČ dale.

BOŠTJAN ROŽIČ, 7.b

TO SEM JAZ

Imam svetle lase. V ogledalu sem videla, da imam plave oči. Na sebi imam majico, pulover, nogavice in kavbojke. Rada se igram s prijateljico. Ubogati moram starše in učiteljico. Vsak dan moram imeti pospravljeno sobo. Če sem sama doma, moram imeti zaklenjena vrata. Kar mi mamica pripravi na krožnik, moram vse pojesti. Če gre zunaj dež, obujem črne škornje. Doma po omarah ne smem brskati. Hodim v glasbeno šolo in na pevski zbor. V glasbeni šoli se učim note in igram na klavir, na pevskem zboru pa samo pojemo.

ŠPELA GRAMC, 3.c

Ime mi je Robert Boldin. Star sem devet let. Hodim v tretji razred, uči pa me ga. Silva Škofic, ki je zelo prijazna. Zato pa tudi rad hodim v šolo. Sem ljubitelj narave. Rad gledam dokumentarne oddaje. V šoli imamo lahko snov, zato se je tudi rad naučim. Najraje poslušam skupino CITA. Od igrač pa mi je najljubši avto na daljinca.

ROBERT BOLDIN, 3.c

Ime mi je Tjaša. Hodim v 4.b razred. Sem med manjšimi v razredu. Imam kratke rjave lase, zelene oči in dolg jezik. Najraje jem pizzo, pijem pa ledeni čaj. Moja najljubša glasbena skupina je Kelly Family. Treniram prosto plezanje. Imam sestrico Tadejo in stanujem v Ročevnici. Vsako soboto in nedeljo ter med počitnicami komaj čakam, da grem v šolo.

TJAŠA ŠKROPETA, 4.b

Sem Klemen. Kot veste nekateri, hodim v glasbeno šolo. Pred dvema letoma, ko sem še igral trobento, sem staršem rekel, če grem lahko igrat drug inštrument. Oba sta mi odgovorila: Ne. Zato sem moral vaditi uro in pol. Ampak tudi to mi ni pomagalo. Potem smo šli vsi k Matjažu, ki je zelo dober trobentač. Pokazal mi je nekaj načinov. Vadila sva zelo dolgo. Ko sem šel iz Brezij pri Mariji pomagaj peš v Peračico, sem vzel s sabo ustnik in vadil celo pot. Po nekaj mesecih, ko je oče spet prišel v glasbeno in vprašal, če gre kaj boljše, je tovariš rekel, da nič. Še nekaj tednov smo poskušali. Potem sem očetu še enkrat rekel za drug inštrument in rekel je: "No prav, če ne gre drugače." Začel sem igrati bariton. Že takoj se je videlo, da mi bo ta inštrument šel. Rad hodim v glasbeno šolo, ampak še vedno pa pogrešam trobento. Vesel sem, da smo se oče, mami in jaz tako odločili. Rad bi videl, da bi se tudi druge družine tako sporazumevale. In ne s prepirom ali pretepom.

KLEMEN KRČ, 8.a

MOZOLJI, MOZOLJI...

" Brrrrr!!!" Oh, ta budilka, zazvoni takrat, kadar se mi kaj lepega sanja. Pa vseeno nisem huda, saj sem vesela vsakega naslednjega dne. Bil je četrtek, prelep jasen dan kot še nikdar. Ura pa je bila že malo prehitra, saj sem imela zelo malo časa, da bi se uredila.

Hitro vstanem, pripravim zvezke ter knjige, da jih stlačim v torbo, nato pa po omari iščem, kaj bi dala nase, in na koncu še stečem v kopalnico. Močna svetloba luči v kopalnici mi je priprla oči, pa vseeno sem odprla vodo ter si osvežila obraz. Čop svetlih rjavih las mi je padel na obraz, zato sem se pogledala v zrcalo, da bi si ta nadležni čopek las počesala na drugo stran. Naenkrat je moj pogled zastal v zrcalu, zastal mi je tudi dih, hotela sem zelo glasno zakričati, da bi se zbudila iz groznih sanj. A to niso bile sanje, to je bilo resnično in v tej resničnosti sem na obrazu imela grozne, rdeče, predvsem pa velike mozolje. Začela sem se praskati, mazati s kremo, vse, samo, da bi jih spravila z obraza. A to ni bilo mogoče, ura je bila že zelo pozna, zato sem pobrala torbo ter odhitela v šolo. Takrat so se začele more. Vsi so me gledali in se mi posmehovali. Še huje pa je bilo, ko sem prišla domov. Mami mi je takoj ljubeznivo rekla: " Oh, ti moja pubertetnica!" Začela sem se zavedati, da so moja leta zares pubertetniška, saj iz dneva v dan doživljam isto. Vsi tisti, ki sem jih kadar koli zanimala, me sedaj odrivajo, saj mislijo, da so mozolji in akne največji greh na svetu!

DARJA VOGELNIK, 7.b

MLADOST JE PAČ MLADOST

Vse, kar bom napisal, bo po lastnih izkušnjah. Primerjal bom leta, ko sem hodil v prvi razred in med puberteto.

V prvem razredu sem imel polno, polno energije. Ne rečem, da nimam sedaj tudi. Imam jo, samo to energijo uporabljam za pametnejše zadeve. Na primer za šolo in šport. Takrat pa sem jo uporabljal bolj za jago in za traparije, kot so kavbojci in indijanci. To se mi zdaj zdi traparija, takrat pa je bilo to nekaj najboljšega. Takrat se mi je zdelo, da me vsi razumejo in se nisem odgovarjal staršem, sedaj pa se je to ravno obrnilo. Zdi se mi, da me nihče ne razume. Upam si celo reči očiju kakšno besedo, ki je ni v SSKJ-ju. Ampak puberteta ima tudi eno prednost. Vem, da se moram staršem potem opravičite in ne kuham mule, kot sem jo pred nekaj leti. Ampak to ni nič pomagalo, včasih sem jo še celo dobil zaradi tega. Mislim, da na tak razvoj vpliva tudi družba, v kateri odraščaš. Prednost sedmih let pa je to, da nisem imel mozoljev, kot jih imam sedaj v puberteti. No, tudi ta problem se da rešiti. In celo na dva načina. Prvi je, da počakaš nekaj let in sami izginejo, drugi način pa je, da si kupiš OXY.

MATEJ SMERKOLJ, 7.a

MLADOST JE PAČ MLADOST

Tudi jaz sem sedaj v teh letih in vam rečem, ni lahko. Poslušam svoje srce in ne svoje pameti.

PETRA ŽNIDARŠIČ,7.a

RAD BI ŠEL V DISKO

Ni dolgo tega, kar se mi je to pripetilo. Od takrat vem, da starši vedno vztrajajo pri svoji odločitvi in ne popustijo niti malo .

Bil je petek. S prijatelji smo se tokrat prvič domenili, da bi se zvečer odpravili v disko. Ko je mami prišla iz službe, sem ji razložil, kakšne načrte sem si skoval za zvečer. A starši ne bi bili starši, če nam najstnikom ne bi pokvarili vseh načrtov. Mojemu briljantnemu načrtu je nasprotovala. Rekla je, naj počakam še kakšno leto, da bom starejši in da bom potem šel takole v disko. Jaz pa sem ji povedal, da je pokvarila še en moj načrt. Rekel sem ji ,da bodo mame mojih prijateljev dovolile svojim otrokom, da lahko gredo in rekel sem ji, da je ne bom poslušal in bom preprosto kar šel. Pogledala me je in mi še enkrat zapela njen pogosto izrečen stavek, ki se glasi:,,Dokler boš živel pod mojo streho, me boš ubogal!" Zraven pa je še dodala, da je druge mame ne zanimajo. Kadar slišim ta stavek, vem, da iz mojega načrta ne bo nič. Ni mi preostalo drugega, kot da pokličem prijatelje in jim povem, da z menoj ne bo nič in da ni potrebno računati name. Ko sem vsakega poklical, sem izvedel, da se jim je pripetilo enako kot meni. Menim, da imajo vsi starši gotovo kakšno podobno bolezen, da ne pustijo, kamor si želimo. Mislim, da nas najstnike starši ne razumejo.

DAVID REZAR, 7.a

TA NORA NAJSTNIŠKA LETA

Mislim, da so puberteto izumili samo zato, da bi morali najstniki trpeti. Vsak dan grozno veliko problemov. V šoli nas sploh ne razumejo, če se slučajno česa nismo uspeli naučiti. Največji problem so seveda mozolji, ki se kar naenkrat prikažejo na obrazu. Drug problem so fantje. Življenje najstnika zna biti prav naporno. Potem so tu starši. Ne morem verjeti, kako znajo biti tečni. Zjutraj me seveda zbudijo ravno takrat, ko sanjam najlepše sanje. Potem me brez usmiljenja vržejo iz postelje in me silijo s toplim mlekom in marmelado na kruhu, katere moj želodec tako zgodaj še ne more sprejeti kot užitno. Potem pa v šolo. To je najhujši del dneva. Končno odzvoni zadnja ura. Potem grem domov in kar ne vem, kaj bi počela. No, saj ne, da ni dela. Dela je veliko. Ampak meni se seveda ne ljubi. Ko zazvoni telefon, končno premaknem svoje težke kosti. Ko grem k telefonu, sanjam, kako me kliče kakšen lušten fant. Seveda se moje sanje razblinijo, ko se oglasi mami. Pomij posodo, naredi nalogo. NEEEEE že SPEEEET! Groza! No, če nočem dobiti hišnega zapora, je najbolje, da se spravim na delo. Proti večeru moja lenoba počasi izginja. Kar veselim se že, kako bomo tudi ta večer s prijatelji gledali film. Mojih ne bo doma. HURRA! Takole ob večerih, ko si včasih s svojimi prijatelji, se ti sploh ne zdi vse tako brezupno, kot je bilo videti pred nekaj urami. Zdi se ti, da je bilo vredno preživeti dan, ker za dnevom pride večer, čas zabave. Mogoče se zaradi celo splača biti najstnik.

MONIKA VREČAR, 7.b

NAJSTNICE, NAJSTNIKI...

Ja, smo v letih, ko nam milo rečeno ni pomoči. Preživljamo in bomo še dolgo preživljali to mučno obdobje, ko se kar ne moremo znebiti vseh teh številnih najstniških težav. Ko razrešimo en problem in ga že skoraj pozabimo, se pojavi drugi, tretji,... To so leta, ki nam lahko obrnejo življenje na glavo, ali pa ga tudi polepšajo, saj se fantu ali dekletu v teh letih zgodi marsikaj novega.

MATEJA MUDRIČ, 7.b

Skoraj vsa dekleta, tudi jaz, mislijo, da je ogledalo njihov sovražnik, saj se vedno prikaže kaj takega, česar nočeš videti.

MAJA PERKO, 7.b

Odraščanje je zapleteno in težavno. Pri veliko stvareh imajo starši besedo, ko pa mi kaj pametnega povemo, smo "pametnjakoviči". Razlika se kaže že v stilu oblačenja, poslušanju glasbe in gledanju televizije. Pri tem si velikokrat skočimo v lase.

ALEŠ GOSAR, 7.b

Starši se mi zdijo zelo staromodni, poleg tega pa nam skoraj nič ne dovolijo. Vedno jih nekaj skrbi. Če na primer zvečer pridem prepozno domov, mi pol ure na dolgo in široko poudarjajo, kako jih je skrbelo. Ne razumejo pa, da čas v družbi prijateljev tako hitro mine.

ŽIGA GROS, 7.b

Pri nekaterih najstnikih, ki so že začeli piti, kaditi, ... so deloma krivi tudi njihovi starši, ki so včasih preveč zaposleni sami s seboj in ne opazijo, kaj se dogaja. Ne opazijo, v kaj se spreminja njihov otrok, kaj njihov otrok potrebuje. Tako je s starši, s sorodniki pa ni nič drugače. Še vedno nas imajo za majhne deklice ali dečke, ki se jih da najlažje potolažiti s čokolado.

TANJA ČORDIČ, 7.b

NE BOM KADILA

S starši se zelo dobro razumem, čeprav včasih pride do nesoglasij in majhnih prepirov.

Prejšnji teden sem bila pri bratrancu na obisku. Moj bratranec je star 18 let. Skupaj z njegovo punco smo sedeli v njegovi sobi in se pogovarjali. Iz žepa je potegnil zavitek s cigaretami in z njegovo punco sta začela kaditi. Moj bratranec ne kadi redno, samo včasih, da se malo postavi pred punco. Zelo me je zanimalo, kakšen okus imajo cigarete. Prosila sem ga, naj še meni da eno, da bom poizkusila. Začel mi je dopovedovati, da tega ne smem, a nazadnje mi je le dal svojo cigareto in potegnila sem dva dima. Takoj sem začela kašljati in v grlu me je peklo. Bratranec me je začudeno gledal in se mi je smejal, češ da me je posvaril. Čez nekaj časa sem odšla domov in sklenila sem, da tega ne bom povedala staršem. Ko sem prišla domov in stopila v kuhinjo, me je očka takoj grdo pogledal. Z močnim glasom me je vprašal, če sem kadila. Nisem se mu mogla zlagati, saj je moja obleka smrdela po dimu. Povedala sem mu po resnici. Zelo me je ozmerjal in mi začel praviti, da mi je to tisočkrat prepovedal. Tudi sama sem mu zabrusila nazaj, da naj pogleda sebe, saj je začel kaditi zelo mlad in kadi dvajset let. Ozmerjal me je še enkrat in mi rekel, da je on storil napako in da je ne smem ponoviti še jaz. Po nekaj čudnih besedah, ki sva jih izmenjala, sva le našla skupni jezik in obljubila sem mu, da ne bom nikoli več poskušala kaditi in obljubo bom držala.

JASMINA SLAPAR , 7. b

KORAJŽA PA TAKA

Neke jasne sobotne noči smo sedeli pred vikendom v Podljubelju. Moj bratranec Jošt je bil zelo razposajen, delal se je velikega junaka. Riko se je nasmihal in čez nekaj časa rekel: "Vidim, da se ničesar ne bojite, zato vam predlagam stavo. Če si upate po travniku do Bergantove gube, vam dam za sladoled." Vsi trije, Jošt, moja sestra Rebeka in jaz smo bili takoj za to. Vzeli smo baterije in se odpravili skozi gozd in travnik do gube. Čeprav smo se pred hišo junačili, so se nam med potjo zelo tresle hlače. Za vsakim grmom smo videli strah. In samo misel na sladoled nas je gnala naprej. Čez nekaj časa smo prišli do hiše, kjer je v kuhinji gorela luč. Potrkali smo in vstopili k Bergantu. Bergant se je začudil, kaj tako pozno delamo pri njem. Povedali smo mu, da imamo stavo za sladoled z Rikom. Zasmejal se nam je, nam ponudil sok in rekel: "Ko boste popili, se kar počasi ob robu gozda vrnite domov in povejte, da ste bili pri meni. Jutri pa jaz stopim do Rika in mu povem, da je stavo izgubil." Šli smo po hribu navzdol in oprezali za strahovi. Naenkrat iz grmovja skoči postava in zarjove, zarjuli smo tudi mi. "Korajža pa taka!" zaslišimo med smehom. Takoj smo spoznali, da je temu strahu ime Riko. Povedal nam je, da je šel nekaj minut za nami vse do gube. Točno je videl, kje je kdo sedel v Bergantovi kuhinji. Drugi dan smo bili mi še bolj bojeviti in neustrašni pri našem sladoledu.

OŽBE KALAN, 7.a

Srečna sem, kadar sanjam lepe sanje.

MANICA ŠMEJIC, 5.c

MENI TO NI VŠEČ

Moje ime je Gašper, živim v Bistrici pri Tržiču z mamo in očetom.

Med seboj se dobro razumemo, včasih se tudi spremo, vendar sovraštvo kmalu zgine in smo spet prijatelji. Mama in oče delata od jutra do večera, zato sem včasih sam, vendar mi ni dolgčas, ker se igram s psom Tačkom. Kot večina družin se tudi mi enkrat letno odpravimo na počitnice. Pogosto se odpravimo na morje. Vsako leto se na počitnice odpravimo z avtom, letos pa smo se odpravili z letalom.

Ko sem zvedel za to, nisem bil nič kaj vesel, saj nisem velik ljubitelj letenja po zraku. Sprva sem sklenil, da ne bom šel, vendar sta me oba priganjala, da to ni nič takega, saj se bomo vozili le dve uri. Nato sem jima odgovoril, da pač to ni zame, da mi ni všeč. Po nekaj nočeh pa sem to še enkrat temeljito premislil in sklenil, da grem tudi jaz.

Z avtom smo se peljali na letališče Brnik. Vstopili smo, vzeli karte in šli v letališko čakalnico. Tam smo počakali za klic za letalo. Z lokalnim avtobusom smo se odpeljali do letala, se vkrcali in kmalu smo se začeli premikati. Čutil sem, da se mi je odprl želodec, malo mi je bilo slabo, vendar sem kar dobro prenesel. Po slabi uri in pol smo varno pristali na letališču na Braču. Vesel sem bil, da je vsega konec, ampak kmalu sem se spomnil, da me čaka še pot nazaj domov.

GAŠPER ZAPLOTNIK, 8. a

OH, SAJ JE IMEL ŠE SREČO...

Sedim, premišljujem in se sprašujem, kaj sploh je sreča. Zame je to nekaj izredno lepega in nekaj, kar ne doživimo vsak dan. Sama sem srečna takrat, ko dobim dobro oceno, kadar koga razveselim ali mu kaj lepega podarim. Lepo bi bilo, če bi na svetu vladala sama sreča, mir in ljubezen. Pa vendar vsi vemo, da ni vedno tako.Obstaja tudi, pri slovenščini bi rekli protipomenka sreče, nesreča. Spominjam se, bilo mi je kakih šest ali sedem let, ko se mi je pripetila ta huda nesreča. Ostala sem sama doma, saj sta bila starša v službi, babica pa je k sosedi skočila po nasvet, ki se je prelevil v pogovor. Ko sem hotela nahraniti svojo punčko Majo, sem v predalu za pribor zagledala nekaj bolj zanimivega. To so bile vžigalice, meni do takrat še neodkrita stvar. Vzela sem jih v roke in se začela igrati z njim. Kar naenkrat se je nekaj zaiskrilo, ustrašila sem se in odskočila stran. Iskrica plamena je zajela zaveso. Vsa prestrašena sem se skrila pod babičino šivalno mizo in začela jokati. Spraševala sem se, kako lahko iz majhne iskrice nastane ogromen, rdeč plamen, ki se je že začel širiti iz zavese na okensko polico. V tistem trenutku pa je vstopila babica, ki je takoj vrgla vodo na ogenj in ga uspešno pogasila. Vedela sem, da bom kaznovana tako ali drugače, a vendar se mi je odvalil kamen od srca. Babica je kupila novo zaveso, mama in oče pa sta vžigalice postavila na polico, ki je zaradi svoje višine nisem mogla doseči. Bila sem kaznovana, saj mi je mama odvzela punčko Majo za en cel teden. Vsa jezna sem odšla v sobo, kjer me je pričakala babica. Rekla je samo, da naj potrpim zaradi punčke in sem imela srečo, saj bi lahko zažgala celo hišo, če bi se ogenj razširil. Po celournem predavanju o ognju sem se umirila. Bila sem izredno srečna, da imam tako dobro babico.

To je bila zame sreča v nesreči. Kolikokrat rečemo, da se na nobenega na vsem širnem svetu ne moremo zanesti. Pa vendar ni res. Saj nas sreča spremlja na vsakem koraku, pa če smo kjerkoli in počnemo karkoli.

NINA ROZMAN, 8.b

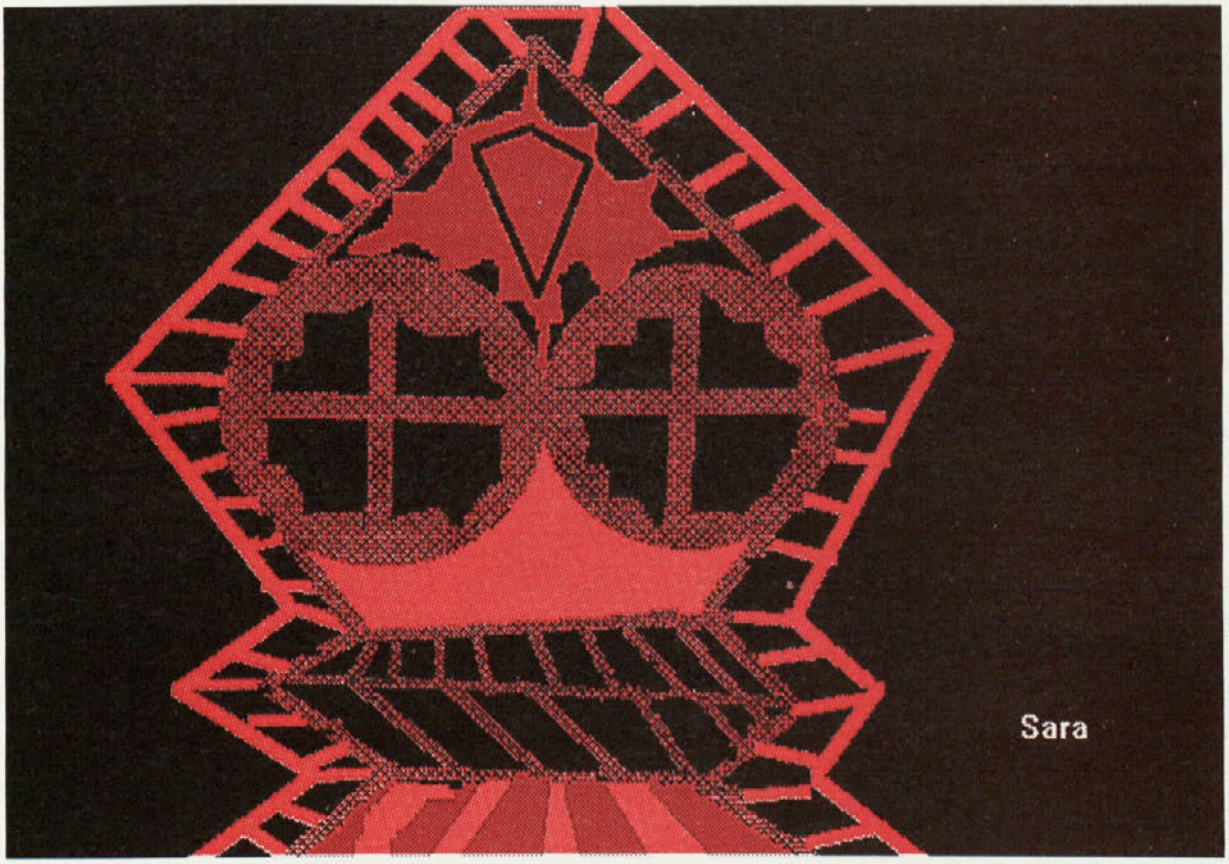

ZADOVOLJNI BISTRIČAN

Živi tam v gorah Bistričanskih.
Kjer sonce vzhaja iz Kriške gore
in Bistrica teče tam po dolini.
Ko sonce zaide v Triglavskih gorah,
Bistričana ta tema obide,
luč si prižge,
da vid si svoj čevelj do konca zašit.

Je vesele narave, sproščenega srca,
ko zavriska tam gor,
razlega se glas do kranjskega polja.
Je bistre te glave, tud Avstrica prvab,
da pride k njem denarce zapravt.

Učas se odpelje k sosedu v vas,
s sabo prnese kakšn dobr špas,
da vsi so vesel njegovga daru.
Harmonka zapoje pesem veselo,
vsi zavrte se v polko poskočno,
pesem odmeva čez širno polje,
prek visoke gore.
Sosedu poskoči veselo srce
in skupaj vsi se življenja vesele.

DAVID BABIČ, 8.a

MODERNI POVODNI MOŽ

Že včasih so bile Ljubljančanke lepe in tako tudi v letu 1997, a lepše od Urške ni bilo nobene. Bila je frajerka in imela je vijolične lase in uhan v nosu. Vse fante je vlekla za nos, a nazadnje je našla nekoga, ki ji je bil kos. V disku se je Urška vsakega branila in ni hotela z nobenim plesati. Čez čas je videla bodybuilderja pri fluorescentni mizi. Vprašala ga je, kako mu je ime. Rekel ji je: "Jaz sem povodni mož, vendar me ti lahko kličeš Vodko. Vprašala ga je, če bi plesal z njo. Rekla mu je, da ta večer še ni z nikomer plesala in je čakala samo nanj. On ji je dejal, da je na jugu slišal za njeno lepoto, torej tam, kjer se Donava pridruži Savi. Rekel ji je še, da bi bil presrečen, če bi lahko plesal z njo. Kupit sta šla exstazy in začela noreti. Spila sta še kakšen liter vodke in začela plesati "pijani valček ." Ko sta se naveličala, sta šla k Ferrariju F-50 in odbrzela do Ljubljanice, kjer sta se potopila skupaj z avtom. Nihče ju ni več ne videl in ne slišal. Urške in povodnega moža niso našli, ampak so našli avto, ki je pripadal povodnemu možu. Ljudje so začeli govoriti, da je njen plesalec moderni povodni mož, ki je Urško odpeljal v svoje podvodno kraljestvo.

ROBI BOHINJEC, 7.b

FANTALIN OSTANE FANTALIN

Moj sošolec, ki je resnično fantalin in pol, je kljub vsemu moj dober prijatelj, čeprav se vidiva malokdaj, če izvzamem šolo. V šoli sem blizu njega, včasih celo preblizu, kajti med poukom klepetava za tri, če pa ga ne poslušam, me cuka za štiri. Njegova strast so risbice, vendar moram pripomniti, da tudi sam kdaj kakšno načečkam. Zaradi svojih norih domislic je že znan po vsej šoli. Snemal se je že na šolski radio, obmetaval z mokrimi papirčki in v lonec metal vse mogoče, rekoč, da je to zmes. Pri učitelju glasbe ni preveč priljubljen. On je pobudnik skoraj vseh idej pri uri glasbe. Med odmori zganja norčije, ali pa strastno prepisuje naloge, med poukom pa me, ko učitelj sprašuje, cuka brez postanka, da bi se prepričal, če je njegov odgovor na vprašanje pravilen. Vsako leto je posebej vdan vsaj enemu predmetu, ki ga gladko zna. Kot sem že rekel, med uro ne sodeljuje najbolj zbrano. Včasih riše risbice v beležko ali pa klepeta. Med uro angleščine okrašuje knjigo Project 2 (riše obrazom v njej brade in drugo), nato pa razkazuje sošolcem svoj rezultat. Na tej šoli nima para.

Podobne nore domislice ima tudi izven šole - na poti domov. Njegov konjiček je kurjenje plastike, zgodilo se je že tudi, da je zakuril plastiko. To se je zgodilo pred neko trgovino. Med smehom je zbežal, uboga rastlina pa je pogorela. Na poti v šolo, ko gremo mimo parkirišča, vedno govori, kako bi uničil ta ali oni avto. V avtobusu pa je še posebej živahen. Kadar se le da, zaustavi zapirajoča vrata, da se šofer začuden ozira nazaj. Nekoč je snel prevleko s sedeža in poskusil, da bi jo vtaknil med vrata, vendar se mu to ni posrečilo in prevleka je padla na cesto. Kralj norčij je zadnjič preizkusil predalček za smeti kar s kokakolo. Prav nič se ni spremenil. Tak je že od prvega razreda in bo gotovo tudi v osmem. Kar je res je res - fantalin ostane fantalin!

JANEZ ŠTER, 7.b

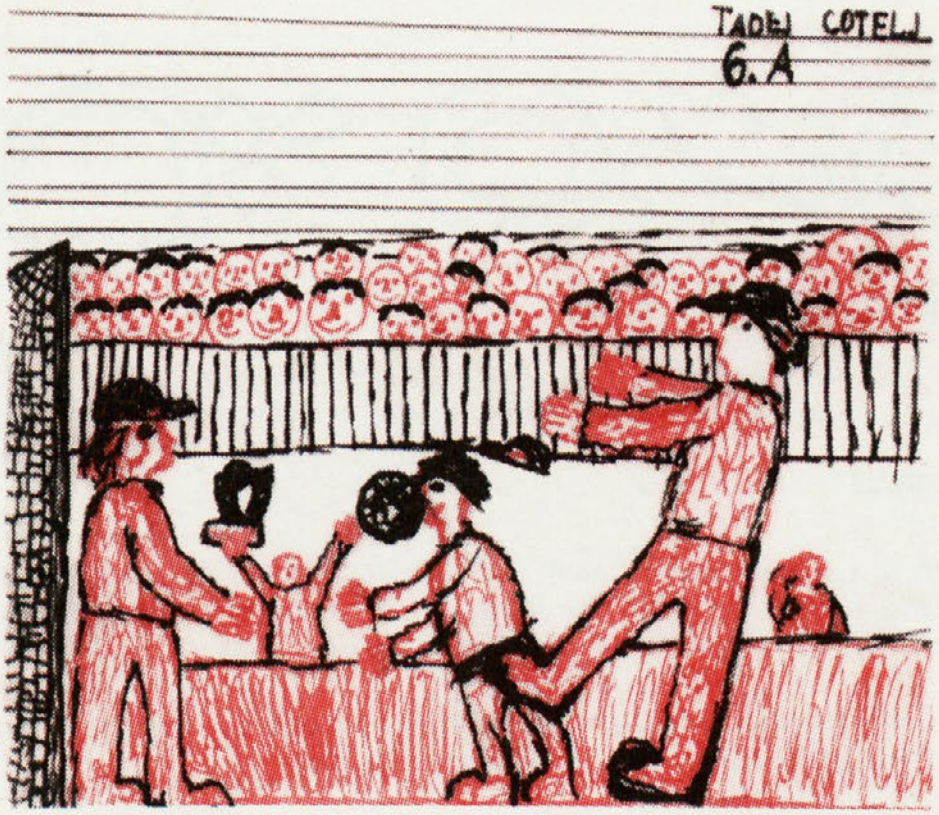

BEING A SCHOOL-LEAVER

I was hardly waiting for my first day at school. In the evening I prepared my school bag. I was very happy, because I went to school. That morning my mum took me to school. There I saw some best friends from kindergarten and met some new friends. The teacher was very friendly and she gave us some sweets. I felt very good at school. The most of teh afternoon I didnít have enough time to play, because I was busy with extracurricual activities. I was singing in a choir. I was attending art lessons and many sports. The years were going away very quickly. In the fifth class it became difficult, because we had more school subjects, we got new friendly teachers who helped us to get through. The last years have been going away quickly and pupils have changed and grown up very much. We talk a lot and many times, we go out to the cinema. We have become very good friends.

Now in the eighth class everything has changed because we are about to leave the elementary school, it will only last a few months. Pupils from lower classes don't dare to tease us. This is very cool. I know some pupils from the seventh class who are malicious and write some ramarks on the door of the toilet. This is very stupid. I don't know whether they really mean it or not. I think that the eighth class is the hardest class at primary school. Because each pupil has to decide which secondary school he will attend next year. This is very hard because you have to know what you want to be and do in your life. Although some of us don't know where to go, I have made a choice and decided for art grammar school, because I like drawing very much. I am scared of the entrance exam which we have on the twenty-seventh of March. There we have to draw a few pictures and then they will decide if we are accepted at school. Some pupils are sad because every one will go his own way. Probably we won't see one another any time. I hardly wait to go to Ljubljana and meet new friends.

But I will always have nice memories of primary school, because I have learnt much and spent a beutiful time there.

Eva Prosen, 8.a

JOJ, KAKO BOLI

Mislim, da sem bil v petem razredu. Takrat sem se zaljubil v starejše dekle z imenom Tina, ki je bilo najlepše dekle v vseh osmih razredih. Pisal sem ji ljubezenska pisma in ji v žep dajal razna darila. Vendar se na pisma nisem nikoli podpisoval, ker sem se bal, da me Tina ne bi marala.

Nekega dne pa sem zbral pogum in se podpisal na eno od pisem. Na pismo pa sem napisal, če me ne mara, da naj nikomur ne pove, da sem pisma pisal jaz.

Naslednji dan, ko sem prišel v šolo, so se mi vsi smejali. Najprej sem pomislil, da imam odpeto zadrgo na hlačah. Potem pa mi je moj najboljši prijatelj povedal, da je Tina celi šoli povedala, da sem ji pisma pisal jaz. Tisti dan so se mi vsi v šoli smejali, tudi Tina, ki sem jo imel tako rad. Ko sem tisti dan ves žalosten prišel domov, me je mami vprašala, zakaj sem tako žalosten. Sprva ji nisem hotel povedati o mojih ljubezenskih težavah. Potem pa sem ji le zaupal o tem dekletu in kaj mi je naredila. Mami mi je razložila, kako je to v ljubezni. "Veliko zlomljenih src boš še imel in veliko jih boš zlomil tudi ti", mi je rekla. Potem se nisem več počutil tako žalostnega. Šel sem v svojo sobo in premišljeval, kako bom nekoč srečno zaljubljen.

Te misli in hkrati tudi želje so se mi prav hitro uresničile, saj sem bil čez nekaj tednov zaljubljen že v drugo dekle, ki pa je čutilo enako kot jaz.

DEJAN HERVOL , 8.a

TUDI KRUH NI VSE

Ljudje mislijo, da je kruh hrana sveta.Tako imajo nekateri vsega dovolj, a kaj jim bo izobilje, ko pa nimajo svojega zadovoljstva, svoje notranje-najlepše sreče.

Bil je prijazen, sončen in z energijo nasičen dan. Z družino sem se odpravil na izlet. Odšli smo v dolino Bohinja in okolice na lep celodnevni izlet. Pot do tja je bila čudovita, saj sem opazil, kako prelepa je moja domovina. Prispeli smo tja in vzeli pot pod noge. Prišli smo do neke hiše, da bi se odpočili, nakar sem zagledal fanta, kako se izživlja nad hrano. Pri mizi je sedel in se basal z raznimi dobrotami. Ko pa je začel metati hrano po tleh, sem videl, da je že vsega presit. Bil sem razburjen in pretresen kot še nikoli. Bil sem zgrožen nad fantovim početjem. Še nikoli v življenju nisem videl kaj tako nezaslišanega. Odločil sem se pristopiti k fantu in ga opozoriti, kaj počenja. Opomnil sem ga, da se to ne dela, toda on je postal še nesramnejši. Vzel je kos kruha, odgriznil grižljaj in ga pljunil meni v obraz. Videl sem, da mu ni pomoči, zato sem ga pustil pri miru. Nadaljevali smo pot in jaz sem se zamislil...

Premišljeval sem, kam danes sploh gre ta naš svet. Je mogoče to prav, da imajo nekateri vsega preveč in so siti sebe in drugih. Mogoče jim manjka človekove ljubezni in topline. Verjetno. Ne vem. Vem pa to, da so tudi ljudje, ki nimajo veliko in bi potrebovali več, toda ali bi to res oni radi. Bi radi izobilje in bogastvo, da bi razmetavali kot deček, ki sem ga srečal. Ne bi rekel, mislim, da oni želijo le toliko, da bi normalno zaživeli življenje, polno ljubezni in radosti. Toda kdo jim bo to dal in jim pomagal. En sam človek kot sem jaz to zagotovo ne more ustaviti. Zato, da bi imeli vsi enake pogoje je potrebno človeštvo...

Iz dogodka sem spoznal, da le kruh ni vse. Ljudje imajo veliko kruha, toda malo oziroma nič ljubezni. Spet drugi pa imajo malo kruha in veliko ljubezni. Kaj pa pomeni več, pa vem samo zase. Vem, da meni človeška toplina in ljubezen pomenita več kot bogastvo.

KLEMEN SRNA, 8.a

CVETLIČNA KRIŽANKA

1. Veliko jih je na Golici
2. Je gorenjski ...?
3. Steblo ima malo bodikavo
4. Ptice jedo njeno seme
5. Roža kot Opel Astra
6. Ugotovi ime travniške rože iz črk: N,A,R,I,A,K
7. Raste v gozdu, lahko pa jo imamo tudi doma za okras, je pa iz črk: S,E,A,R

ANA BRLEK, 5.a

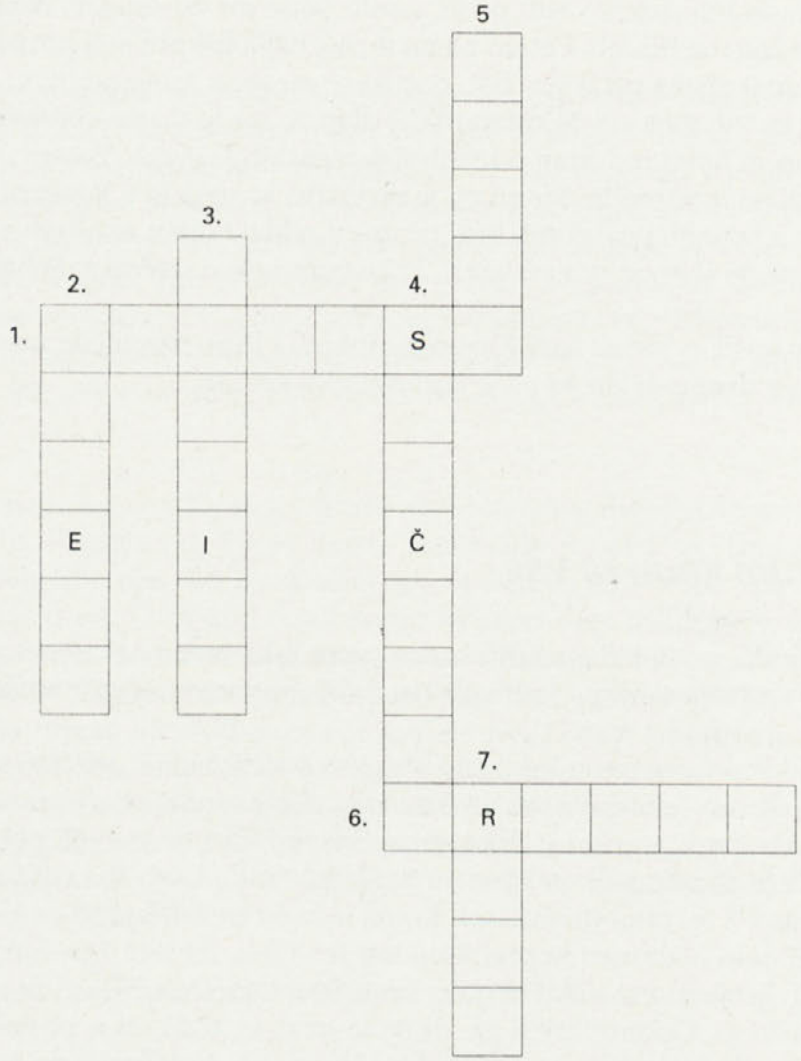

Find 9 words connected with WINTER.

When you cross them all, there are eight letters left which give you another word.

SOLUTION: _____

GAŠPER HRNČIČ, 7.c

D	E	C	E	M	B	E	R
C	S	S	I	G	L	O	O
A	K	G	N	H			B
P	I	L	C	O	L	D	O
F	M	O	O		W	L	O
U	O	V		I		D	T
N	A	E		Y		S	S

S T E Z I C E

so glasilo učencev OŠ Bistrica - Tržič.

To številko so pripravili

UČENCI LITERARNEGA KROŽKA:

Dana Avramovič, Jakob Jukič, Rosana Rozman, Urša Starc,
Ana Brlek, Urban Zaletel iz 5.a

Monika Kos, 6.a

Lučka Bečan, Katjuša Golmajer, Anja Mlinarič, Petra Perko,
Tamara Rozman, Tjaša Veselinovič iz 7.a

Snježana Agatič, Sanja Tvarog, 8.b

LIKOVNI IZDELKI:
Špela Srečnik, Miha Razinger, Anže Lausegger, Mateja Bertoncelj,
Maja Zupan, Sara Leban

MENTORICA ANGLEŠKIH BESEDIL:
Melita Meglič

MENTOR LIKOVNIH IZDELKOV:
David Premrl

RAČUNALNIŠKA OBDELAVA:
Mateja Žepič

PRELOM IN TISK:
Tiskarna Uzar Tržič

MENTORICA:
Tanja Ahačič

RAVNATELJICA:
Marija Klofutar

Bistrica pri Tržiču, 18.4.1998